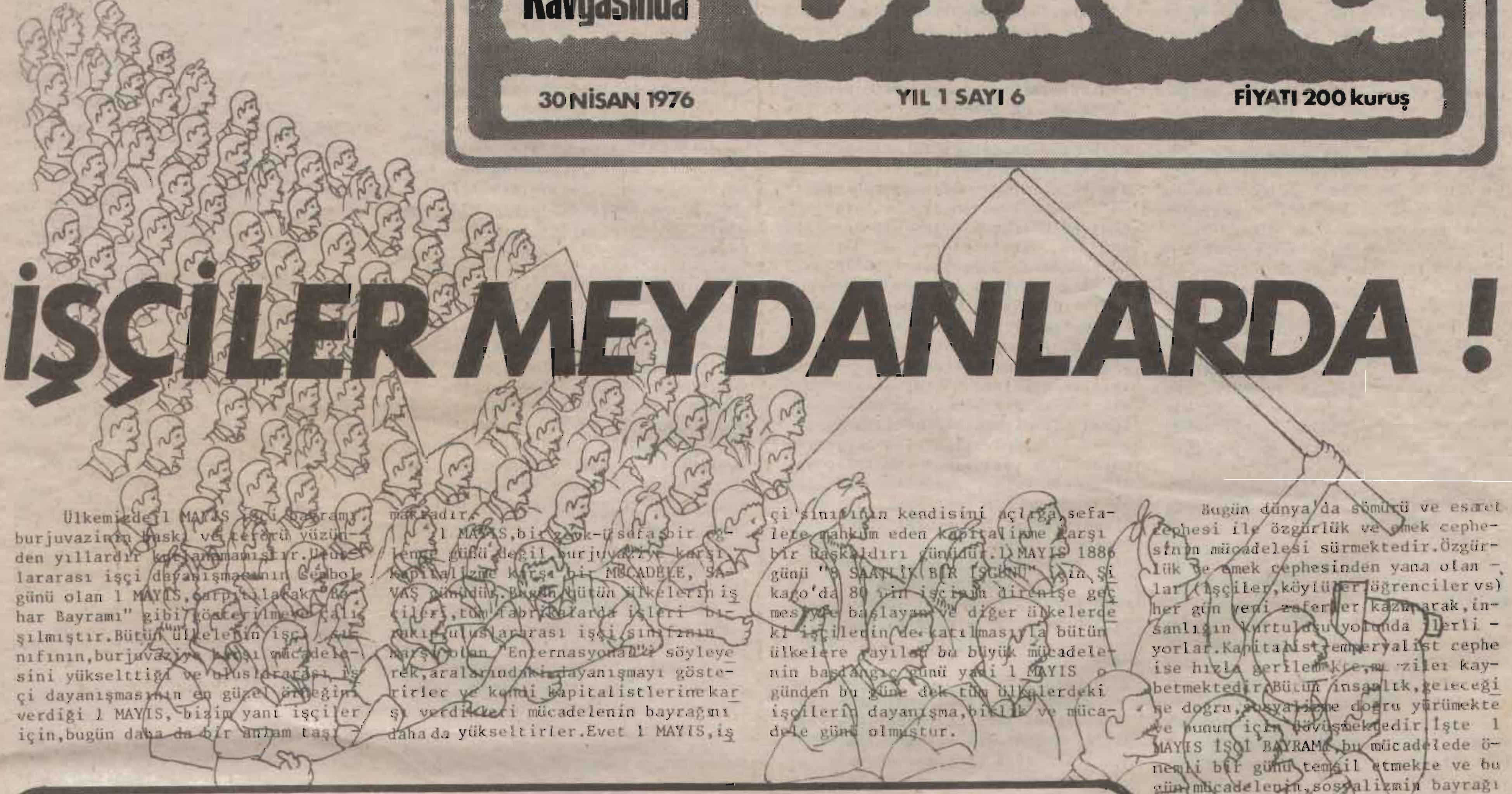
1 MAYIS
İŞÇİ SINIFININ
ULUSLARARASI
DAYANIŞMA, BİRLİK VE
MÜCADELE GÜNÜNDE...

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında
öncü
30 NİSAN 1976 | YIL 1 SAYI 6 | FİYATI 200 kuruş

İŞÇİLER MEYDANLARDA !

Ülkemizde 1 MAYIS işçi bayramı burjuvazinin baskı ve terörü yüzünden yıllardır kutlanamamıştır. Uluslararası işçi dayanışmasının sembol günü olan 1 MAYIS, çarpıtılarak "Bahar Bayramı" gibi gösterilmeye çalışılmıştır. Bütün ülkelerin işçi sınıfının, burjuvaziye karşı mücadelesini yükselttiği ve uluslararası işçi dayanışmasının en güzel örneğini verdiği 1 MAYIS, bizim yani işçiler için, bugün daha da bir anlam taşımaktadır.

1 MAYIS, bir zevk-ü sefa, bir eğlence günü değil burjuvaziye karşı, kapitalizme karşı bir MÜCADELE, SAVAŞ günüdür. Bugün bütün ülkelerin işçileri, tüm fabrikalarda işleri bırakıp uluslararası işçi sınıfının marşı olan "Enternasyonal"i söyleyerek, aralarındaki dayanışmayı gösterirler ve kendi kapitalistlerine karşı verdikleri mücadelenin bayrağını daha da yükseltirler. Evet 1 MAYIS, işçi sınıfının kendisini açlığa, sefalete mahkum eden kapitalizme karşı bir başkaldırı günüdür. 1 MAYIS 1886 günü "8 SAATLİK BİR İŞGÜNÜ" için Şikago'da 80 bin işçinin direnişe geçmesiyle başlayan ve diğer ülkelerdeki işçilerin de katılmasıyla bütün ülkelere yayılan bu büyük mücadelenin başlangıç günü yani 1 MAYIS o günden bu güne dek tüm ülkelerdeki işçilerin dayanışma, birlik ve mücadele günü olmuştur.

Bugün dünya'da sömürü ve esaret cephesi ile özgürlük ve emek cephesinin mücadelesi sürmektedir. Özgürlük ve emek cephesinden yana olanlar (işçiler, köylüler, öğrenciler vs) her gün yeni zaferler kazanarak, insanlığın kurtuluşu yolunda ilerliyorlar. Kapitalist-emperyalist cephe ise hızla gerilemekte, mevziler kaybetmektedir. Bütün insanlık, geleceğine doğru, sosyalizme doğru yürümekte ve bunun için dövüşmektedir. İşte 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI, bu mücadelede önemli bir günü temsil etmekte ve bu gün mücadelenin, sosyalizmin bayrağı daha da yükseltilmektedir.

Ülkemizde de ilk defa gerçek anlamda 1 MAYIS 1921'de kutlanmıştır. 1 MAYIS 1921'de, fabrikalarda, atölyelerde ve diğer işyerlerinde işler durdurulmuş, bütün işçiler İstanbul sokaklarında Enternasyonal'i söyleyerek gösteri yapmışlardır. Bu sadece uluslararası işçi sınıfı ile dayanışmayı göstermekle kalmıyor aynı zamanda, emperyalist işgal kuvvetlerine ve bunlarla işbirliği yapan sermaye ve diğer sömürücü sınıflara karşı da bir başkaldırı, bir savaştı.

İstanbul işçi sınıfının her sene 1 MAYIS'ta bu geleneği sürdürmesi ve bunun giderek tüm ülkeyi kapsaması eğilimi karşısında telaşa kapılan burjuvazi, bir yandan işçiler üzerinde baskıları yoğunlaştırırken diğer yandan da 1 MAYIS işçi bayramını kaşla göz arasında "Bahar Bayramı" olarak ilan etmekten geri kalmıyordu. İşte 1921'in 1 MAYIS'ında gerçek anlamını bulan bu kutlamalar daha sonraki yıllarda baskılar ve çarpıtmalar yüzünden kutlanamamıştır.

Bugün 1 MAYIS'ın ruhuna uygun olarak mücadele bayrağını yükseltelim. 1921'in 1 MAYIS'ında İstanbul işçilerinin yükselttiği bayrağı daha da yükseltmek için daha büyük bir enerji ile ileriye atılalım. Ve burjuvazinin önümüze koyduğu yoz ve kof engeli yıkalım.

Ülkemizde faşist tırmanışın yoğunlaştığı, işçi haklarının gaspedilmek istendiği, savaş kışkırtıcılığı yapılarak diğer ülkelerin emekçilerine düşman edilmek istenen Türkiye işçi sınıfı bu 1 MAYIS'ta mücadele bayrağını daha da yükseltecektir.

Türkiye işçi sınıfı bu 1 MAYIS'ta kendisini açlığa mahkum eden ve ölüme göndermek isteyen burjuvaziye karşı daha bilinçli ve örgütlü olarak mücadele edecektir.

İŞÇİ SINIFININ DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ OLAN 1 MAYIS'I SINIF KARARLILIĞI VE RUHU İLE KUTLAMAK İÇİN İLERİ !..

1 MAYIS'TA İŞÇİLER MEYDANLARDA !..

SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞINA ve SİLAHLANMAYA HAYIR !

1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMInın yaklaştığı şu günlerde Türkiye işçi sınıfı, burjuvazinin devamlı körüklediği savaş kışkırtmacılığına ve silahlanma yarışına bilinçli ve kararlı bir şekilde karşı çıkmalıdır. Burjuvazi, eskiden sahtekarca bir "Sovyet tehlikesi"inden bahsederek, kitlelerin dikkatini iç sömürü ve baskıdan başka yöne yani olmayan bir "dış tehlike"ye çekmeye çalışırdı. Hem de bu arada işçi sınıfının iktidarda olduğu ve dünyadaki tüm emekçilerin dostu olan Sovyetleri bir saldırgan - bir istilacı gibi göstermeye çabalardı. Zamanla bu politika iflas etti ve Türkiye emekçileri kimin dost, kimin ise düşman olduğunu daha iyi anlamaya başladı. En büyük dost diye Türkiye emekçilerine yutturulmaya çalışılan ABD emperyalizmi, hem diğer ülkelere karşı giriştiği saldırgan politikasının su yüzüne çıkması ve tüm dünyada teşhir olmasının etkisiyle ve hem de bizzat Türkiye'ye karşı takındığı tavırlarda (Jhonson'un mektubu-Kıbrıs'ın işgali sırasındaki ve sonrasındaki tavrı ve son olarak da ambargo) gerici saldırgan yüzü iyice açığa çıktı. Ancak bunu uluslararası gericiliğin kuyrukçusu durumuna düşen Maocular anlamamaktadırlar. Onlar hâlâ utanmadan, "ABD üslerine el konularak" bunların Sovyetlere karşı yani sosyalist işçi iktidarına karşı kullanılmasını istiyorlar. Onlar ABD ve diğer emperyalist ülkelerin gerçek tehlike olduğunu gözden kaçırmakta, eskiden burjuvazinin yaptığı işi üstlenerek Sovyetlere düşmanlığı körüklemektedirler. Her sınıf bilincine sahip işçi onların gerçek ve gerici yüzlerini daha iyi görmektedir.

Kıbrıs işgali ile başlıyan yeni dönemde ise, Türkiye burjuvazisi, sürekli bir şekilde Ege'de savaş kışkırtıcılığı yapmış ve olmayan bir şeyi bahane ederek silahlanma yarışına girmiştir. Her iki ülkenin kapitalistleri de böyle bir tırmanıştan fayda ummaktadırlar. Zira her şeyden önce, her ikisi de, hızla artan işsizlik ve hayat pahalılığının doğurduğu tepkiden ve işçi sınıfının gelişen mücadelesinden korkmakta ve bunun için de işçilerin ve tüm emekçilerin dikkatini olmayan bir "dış tehlike"ye çekmek sun'i bir düşmanlık yaratmak istemektedirler. Ayrıca ABD emperyalizmi de böyle bir tırmanışı alttan alta körüklemekte ve her iki ülkeye de "garanti"ler vererek, milyarlık silah satışları yapmaktadır. Bunlar meselenin bir yanı, diğer bir nokta ise; ABD emperyalizmi, Kıbrıs'ta oynamak istediği oyunun bir perdesini de Ege'de oynayarak, Sovyetlerin yolunu kesmek ve Akdenizi güçsüz bırakmak istemektedir.

Şurası bir gerçek ki böyle bir tırmanış emekçi halka hiç bir fayda getirmeyecektir. Ege'de çıkacak olan böyle bir savaşın, emekçiler için tek anlamı olabilir; AÇLIK, SEFALET VE ÖLÜM ve iki ülkenin emekçilerinin birbirine kırdırılması. Türk ve Yunan emekçilerinin birbirine düşman olması için hiç bir sebep yoktur. Aksine her iki ülke emekçilerinin dostluğunu geliştirecek çok şey vardır.

Unutmayalım ki, 1974 yazında girişilen Kıbrıs işgali Türkiye emekçilerine, Yunan emekçilerinin düşmanlığını kazanmak, hayat pahalılığı ve ölümden başka hiç bir şey kazandırmamıştır. Ama Türkiye burjuvazisi, Türk ve Yunan emekçilerinin düşmanlığı ve binlerce insanın ölümü ve sakatlanması pahasına, bu savaştan milyonlar kazanmıştır. İşgalin hemen sonrasında Kıbrıs'ı nasıl soyabiliriz diye plânlar hazırlamaya giriştiler. Ayrıca işgal sayesinde elde ettikleri stratejik mevkii (binlerce insanın yerinden-yurdundan olması-sakat kalması ve ölümü pahasına) efendileri uluslararası sermayeden biraz daha fazla kredi koparmak için koz olarak kullandılar ve hâlâ kullanıyorlar. Kıbrıs emekçilerini, hayasızca ABD emperyalizmine peşkeş çekmiş ve halen de çekmektedirler.

Kısacası, Ege'de çıkacak olan bir savaş, Kıbrıs işgalinde olduğu gibi ne Türk işçisine ne de Yunan işçisine açlık-sefalet ve ölümden başka bir şey getirmeyecektir.

İşte Türkiye burjuvazisinin bilinçli bir şekilde devamlı körüklediği, savaş kışkırtıcı politikasını boşa çıkarmak ve buna karşı mücadele etmek en başta işçi sınıfımızın görevidir.

Uluslararası işçi sınıfının birliğini bozacak olan böyle bir politikaya karşı Türkiye işçi sınıfı, 1 MAYIS işçi bayramının ruhuna da uygun olarak dur demesini bilmeli ve aksine Yunan işçileriyle birliğini sağlamlaştırmak için daha fazla çaba göstermelidir. Zira Türk ve Yunan işçilerinin birbirine düşman olması için hiç bir sebep yoktur ve olamazda. Onların gerçek ve ortak düşmanları aynıdır. O da kendilerini böyle bir savaşa kışkırtan emperyalizm ve kendi kapitalistleridir. Ege'de yeni bir paylaşmaya yol açacak böyle bir savaşta Türk ve Yunan emekçileri, burjuvaziye, birçok yerde olduğu gibi, ne yapacaklarını göstereceklerdir.

1 MAYIS işçi bayramı bir kere daha Türk ve Yunan işçileri arasındaki birlik ve dayanışmayı pekiştirmeli ve burjuva oyunları sergilemelidir. 1 Mayıs'ta, işçi sınıfımız, başta sosyalist ülkelerdeki sınıfdaşları olmak üzere bütün ülkelerin işçileriyle birlik ve dayanışma içinde olduğunu göstermelidir.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İŞÇİLERİN BİRLİĞİ !

YAŞASIN İŞÇİLERİN ENTERNASYONALİST BİRLİĞİ !

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN !..

ELKA GREVİ:

ANARKO-SENDİKALİZM ÜZERİNE

Elka grevi 11 aylık bir sendika değiştirmesi mücadelesi sonunda başladığında yepyeni bir gerekçeye dayanmaktaydı. İşçiler, "patron ve sendika" ile birlikte hep beraber toplu sözleşme görüşmesine oturmalıdır. İlk bakışta ileri bir adım gibi görülecek bu talep, göstermeye çalışacağımız gibi ilerici bir talep değildir ve özünde işçi sınıfına güvensizlikten kaynaklanmaktadır. Aslında Elka işçilerinin yiğit mücadelesinin devam ettiği şu günlerde, bu grevden yeterli sonuçları çıkarmak bugün için erkendir. Bu yüzden özellikle işçi sınıfının dayanma gücü ve mücadele azmi bakımından dostuna düşmanına bir çok şey göstermiş olan, bu grevin daha geniş bir değerlendirmesini grevin sonuna ulaşmasına bırakalım. Elka işçilerinin uzun mücadelesi sona erdiğinde, öncü işçilere her alanda çok çeşitli tecrübe aktarımını sağlayacak olan geniş bir eleştiri, aynı zamanda çeşitli sendikacılık anlayışlarının pratik ölçütünü de ortaya koyacaktır.

Ancak günümüzde anarko-sendikalist görüşlerin gelişmesi, daha önceden Aybar'cılar ve bunun sendikal alandaki temsilcisi Cenan Bıçakçı vd. tarafından savunulan, asıl anlamı önderlerin inkârı olan "işçiler sendika yönetimine" sloganının Maocu Halkın Kurtuluşu gazetesi tarafından da sahip çıkılması sözkonusudur. Her ikisi de anti-komünizm ve Sovyet düşmanlığı yapan biri "sol" diğeri sağ sapma akım aynı anarko-sendikalist anlayışta birleşmekte ve bunu reformist sendikacılığa karşı devrimci bir alternatif gibi göstermektedirler.

Reformist sendikacılığa karşı mücadele ederken bunun karşısında doğru devrimci sendikacılığı yükseltmek ve bu konudaki "sol" sapmaları da tesirsiz hale getirmek gerekir. **Yoksa** bir yanlışla mücadele ederken ikinci bir yanlışın güçlenmesi tehlikesi mevcuttur. Bu yüzden Elka direnişinde iyice gün yüzüne çıkan bu yanlış akımı henüz gelişmeden teşhir etmek için getirilen tezleri irdelemeye çalışalım.

Önderlerin inkârı fikrini işleyen tezler Asis'te, sendika yöneticilerinin ifadesi ile "işçilerin toplu sözleşmeye hep beraber katılmaları" şeklinde karşımıza çıkmaktadır.

İşçilerin "sendika ve patronla" hep beraber toplu sözleşmeye oturmasının gerekçesi Asis başkanı Cenan BIÇAKÇI tarafından şöyle açıklanıyordu.

1) Bu yöntem ile işçiler toplu sözleşmeyi kendi gözleriyle görerek sendikacıların kendilerini satmalarını engelleyecek,

2) İşçiler kendi ceplerine girecek paraya kendileri karar verecek ve

3) Böylece işçilerin sınıf bilinci gelişecektir.

Bu açıklama, eğer sebep değil de sonuç üzerinde durursak, yani işçi sınıfı hareketinin günümüzdeki durumunun nedenleri üzerinde değil de, tersine bugün varolan sendikacıların büyük bir çoğunluğunun gangster sendikacılar olduğu ve sendikalara kâr getiren bir şirket gibi baktıklarını gözönüne alırsak, hele bir de Türk-İş'in dışındaki sendikaların da genel olarak reformist bir çizgi izleyerek, işçi sınıfının mücadelesine militanca bir açıdan yaklaşmadıklarını ve aynı zamanda gerçekten sosyalist bir sınıf sendikacılığının olmadığını düşünürsek, böyle bir durumda yukarıda anılanların kulağımıza hoş gelmemesi için hiç bir sebep yoktur.

Ama işçi sınıfının mücadelesinin en kararlı savunucuları, sosyalistler meseleye böyle bakmazlar. Çünkü değiştirmek istedikleri toplum düzeninde varolan her olayın ancak derenliklerine inerek onu tanıyabilirler ve ancak temeldeki nedenleri bildikleri zaman onun değiştiricisi olabilirler. Bu yüzden sosyalistler meselelere yüzeysel bir biçimde yaklaşamazlar, sadece sonuçlarla yetinemezler, yetinmemelidirler.

"İşçilerin bilinçlenmesini geliştirecek" iddiasıyla getirilen "hep beraber toplu sözleşmeye oturma" yöntemi için başlangıç noktası olarak alınan, bugünkü sendikacılığın reformist veya gangster sendikacılık olduğu gerçekten doğrudur. Fakat işçi sınıfının çıkarlarına aykırı bu tip sendikacılık anlayışlarının karşısına, değiştirici yöntem olarak yeni bir yanlış yöntem getirmek mi gerekir? Bu, işçi sınıfını çıkmaza götürmekten başka bir şey yapamaz. İşçi sınıfının bilimi marksizm bu konuda da doğruları göstermiş, ana ilkeleri ortaya koymuştur. Amerika'yı ikinci kez keşfetmeye çıkmak, budalalıktır.

Dünyada patron (sarı) sendikacılığın hakim olduğu veya patronların işçi sendikalarını kontrol altına almak istemeleri hemen her ülkede raslanan bir olgudur. Ve bunlara karşı mücadelede sosyalistlerin geçmişte anarşistler tarafından savunulan sendikacılık anlayışlarına başvurmasına gerek yoktur. İşçi sınıfının mücadelesi içinde 100 seneyi aşkın bir zamandır başarılı bir sınav veren ve birçok ülkede iktidara gelen marksist ideolojinin bu konuda öne sürdüğü kuralları gözardı etmek ve onun yerine anarşistçe palavralar geçirmek, işte Cenan Bıçakçı tarafından yapılan bu.

"İşçilerin toplu sözleşmeye beraber oturması" işçi sınıfının bilinçlenmesi için doğru bir yöntem değildir. Neden olmadığını anlayabilmek için, öneri aynı zamanda bir sendikal anlayış olarak getirildiğinden, önce sendikalar üzerinde kısaca durmakta yarar var.

ÖNCÜ'nün bundan önceki sayılarında işçi sınıfının çıkarlarının tutarlı bir takipçisi olmak için, sendikanın başlıca 3 görevi yerine getirmesi gerekli olduğunu söylemiştik: 1- İşçi sınıfının ekonomik mücadelesini militanca yürütmek, 2- Kendisini proletaryanın siyasi mücadelesinden ayrı tutmamak ve son olarak da, işçiler için sosyalizm okulu olmak.

Gerçekten de devrimci bir sendikayı "sarı"lardan ayıran farkın sadece daha fazla ücret almak olmadığı özellikle son günlerde iyice belirginleşmiştir. Bir devrimci sendika üyelerine daha fazla ücret almak için mücadelenin yanında, onlar için bir sosyalizm okulu da olmalıdır. Son zamanlarda bazı sarı sendikaların (Ö. Otomobil-İş) ücret zammı konusunda DİSK'ten geri kalmadığı fakat üyelerini burjuva düşüncesiyle yetiştirmeye çalıştığı ortada.

Buna karşılık devrimci sendikacıların işçilerin doğru bilinçlenmeleriyle görevli oldukları, yalnızca fazla ücret almanın bir sendika veya sendikacıyı devrimci yapamayacakları ilkesi gereğince meseleye baktığımızda, salt işçilerin satılması durumunu göstererek, yanlış bir bilinçlenme anlayışını öne sürmek hatalıdır.

Evet, günümüzde işçiler satılmakta ve sendika önderleri işçilere ihanet etmektedir. Fakat bunun temel sebebi önderlerin yozluğundan ziyade, bu yoz, aristokrat önderlerin sendikalara hakim olmasını sağlayan işçi sınıfındaki siyasi bilinç geriliğidir. Aristokrat sendikacılar, proletarya siyasi bilinçlenme olarak geri olduğu içindir ki sendikalardaki iktidarlarını sürdürebilmekte ve işçileri satmaktadırlar. Somut durumun yani işçilerin satıldığı meselesini ve işçilerin bilinçsizliğinin bunun sebebi olduğunu herkes gibi C. Bıçakçı da kabul ediyor. Fakat çözüm olarak getirdiği "toplu sözleşmeye beraber oturmak" bunu çözebilecek mi? Meseleyi iyice analiz edince sonucu göreceğiz.

Gerçekten de bugün Türkiye'de işçiler, patronlarla birleşen, onların maşası durumunda olan sarı sendikalar tarafından onbinlere, otomobillere ve hatta bir pavyon ziyafetine satılmaktadırlar.

Diğer yandan reformist yöneticilerin önderliğinde, gerçekten sınıf mücadelesinin ne olduğunu anlayamamakta, toplu sözleşmenin dışında kurtuluş için mücadele etmeleri gereğinin bilincine varamamaktadır.

Öyleyse işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele eden sosyalistler, bu durumun değişmesi için mücadele etmelidirler. Ama bunun yöntemi hep beraber toplu sözleşme olamaz.

Çünkü, işçilerin toplu sözleşme masasında satılmalarının gerçek nedeni, işçilerin şu andaki bilinç durumlarıdır. Yoksa toplu sözleşmelere katılmamaları değil. Gerçekten de ne kadar kapalı kapılar ardında imzalansa bile, toplu sözleşmeleri işçiler, hayatları içinde yaşayacaklardır. Aldıkları haklarla fiyatlar arasındaki farkı her zaman için görebilme durumunda olacaklardır. Ve görmektedirler de. Bunu görmektedirler ancak patronların onların görmesini, bilmesini istemedikleri şey, bu durumdan nasıl kurtulabilecekleridir. Yoksa bugün en geri işçi bile, yaşadığı hayatı en iyi kendisi bilmektedir.

Buna rağmen bu sarı sendikacılar, reformist sendikacılar işçilerin başında kalabiliyorlarsa, işçilere anlatılması gereken şey, bu ihanet zincirini nasıl kırabilecekleri, kendi sınıf mücadelelerine inanmayan bu kişileri, kimlerle ve nasıl değiştirebilecekleridir. Ve bunun yöntemi hep beraber toplu sözleşmeye oturmak değildir ve olamaz.

İşçilerin satılmamasına "hep beraber toplu sözleşmeye oturmanın" çare olamayacağı açık. Peki "beraber oturmanın" sonucu arzu edilen, ücret zammının işçiler tarafından kararlaştırılması mümkün müdür? İşçiler, buna nasıl karar vereceklerdir? Aşağıda da göreceğimiz gibi bu tez, siyasi bilincin ve önderlerin inkârını getirmektedir. Çünkü muhteva olarak bilinçsiz ve öndersiz bir kitlenin patronlara karşı kendi çıkarlarını savunabileceğini işlemektedir.

İşçilerin toplu sözleşme görüşmelerinde kendi ceplerine girecek paraya kendilerinin karar vermeleri için, ceplerine ne kadar para girmesi gerektiğini bilmeleri lâzımdır. Açıktır ki toplu sözleşmeler, sömürüyü yani artı-değeri toptan ortadan kaldırabilecek şeyler değillerdir. Burada yani toplu sözleşmelerdeişçiler biraz daha iyi hayat şartlarına kavuşurlar ama başlarındaki belayı (kapitalist sömürüyü) toptan ortadan kaldıramazlar. Bunun sözkonusu olması iktidar meselesidir. Ve bunun için siyasi mücadele vermek gereklidir. Öyleyse bunun dışında toplu sözleşmelerde ücret zammı üzerinde durursak zam asgari ücretin üzerinde olabilir, ama bu kapitalist düzen içinde artı-değeri ortadan kaldıracak biçimde olamaz. Aksi taktirde patron iflas eder ve işçiler bu düzenin şartları gereği açlık ve issizliğe mahkum olurlar. Onun için toplu sözleşmede tespit edilecek ücret zammı, tamamen işçi sınıfının bilimine göre tespit edilmeli, yani o andaki genel hayat standartı, asgari ücretin durumu, ayrıca işkolu standartı, işkolundaki kârlılık durumu ve işyerindeki artı-değer oranı hesaplanmalı ve bu hak mutlaka alınmak için de fabrikanın üretim durumu, yani sipariş durumu ve bunun karşılığında işyerindeki işçilerin örgütlenme bilinci hesaplanabilmelidir. Bu değerlendirmeleri en iyi biçimde işçilerin gerçek önderleri, sosyalist sendikacılar yapabilirler. Bütün bu değerlendirmelerin başarılı bir şekilde yapılabilmesi, ancak sendikal mücadeleyi iyi bilen sürekli bir önderlik meselesidir ve bu anlamda sendikacılar gereklidir. Ücret zammının işçilerin hayatlarında nıspi iyileşmeyi sağlayabileceğini fakat gerçek kurtuluşlarının ancak artı-değer sömürüsünün kalkmasıyla olabileceğini v bunun da iktidar meselesi olduğunu, proletaryanın bilmesi gereken bu en önemli gerçeği ancak sosyalistler gösterebilir. Bu yüzdendir ki işçilerin ekonomik mücadelesinde en bilimsel savunucuları sosyalist sendikacı önderlerdir. Mevcut önderlerin böyle olmaması bizi önderlik kurumunu eleştiriye veya bu sonucu verecek çalışmaya götürmemelidir. Kötü önderler iyilerle (sosyalistlerle) değiştirilmelidir. İşçilere bu hedef gösterilmelidir.

Demekki işçiler, aralarından böyle önderler çıkartmalıdırlar. Ve ancak böyle önderler çıkartabildikleri oranda başarıya ulaşabileceklerdir. Yoksa önderleri reddederek değil!..

Gerek sendikal mücadelede, gerek siyasi mücadelede işçi sınıfının içinden böyle önderler, aynı, savaşacak ordunun bir kurmay heyetine sahip olması gibi gereklidir. Sendikal mücadelenin kurmayı, temsilciler ve sendika yöneticileridir. Siyasi mücadelenin kurmayı ise işçi sınıfının siyasi "PARTİ"sidir.

Siz hiç bir aklı-evvelin çıkıpta kurmaysız bir orduyla savaşa girelim dediğini duydunuz mu? Siz hiç bir aklı-evvelin çıkıpta savaşta ne zaman hücum edileceğine, nerede nasıl manevra yapılacağına, düşmana hangi kanattan saldırılacağına, bütün askerler toplanıp ortak karar versin dediğini duydunuz mu?

İşte Cenan Bıçakçı böyle bir yöntem öneriyor. "Patron ve sendikayla" birlikte hep beraber toplu sözleşmeye oturma "ilkesi" işte böyle bir aklı-evvelliktir. Ama Cenan Bıçakçı, işçilerin sendikacılar tarafından satılmasını önlemek için böyle bir öneri getirdiğini söyleyecektir. Savaşta komutan ihanet ederse ne yapılır? Hemen öneriyor Bıçakçı komutanları kaldıralım. Hayır Cenan Bıçakçı önderleri kaldırmamalıyız. (Çünkü daha sonra açıklayacağımız gibi bu, yanlış ve kapitalist toplum düzeninde imkânsız bir şeydir.) Sadece mücadelede başarılı olabilmek için eski önderleri, ihanet edenleri, işçi sınıfının içinden çıkan yeni önderlerle değiştirmeliyiz.

Meseleyi biraz daha açabilmek için eski tip önderlerin neden bu durumda olduğuna bakalım.

Sendikalara seçilen yöneticiler, işçilikten bir fiil ayrılırlar, ücretleri yükselir ve rahat bir hayata kavuşurlar. Bu yüzden kişisel menfaatlerini ön plânda tutabilen bu yöneticiler, yozlaşabilirler ve aktif bir biçimde işçi sınıfının mücadelesiyle ilgilenmezler. Bu bir aristokratlaşmadır. Ve bugün Türkiye'de hüküm süren sendikacılıkda durum budur. Bir yanda 'sarı' gangster sendikacılık, diğer yanda aristokratlaştırılmış önderlerin, reformist sendikacılığı. Öyleyse bu durumu ortadan kaldırmak için ne yapabiliriz? Sendikacıların içinde bulunduğu şartlar bize yeterli ip ucu vermektedir; sınıfından kopan yani tezgah başından ayrılan, yüksek ücret alan sendikacının üzerine çöken rehavet ve oturduğu rahat koltuktan tekrar tezgah başına dönme korkusu, ona çeşitli üçkağıtçılıklar yapması için gerekçe olmaktadır. Yönetimde kalmak için bir sürü oyunlar oynamaktadır, komplolar düzenlemektedir.

Öyleyse sendika yönetici seçeceğimiz kişiler için sendikada yönetici olmak bir amaç olmamalıdır. Onun için tezgah başında olmakla, sendika yönetiminde olmak arasında bir fark olmamalıdır. Onun için tek bir şey, tek bir gaye önemli olmalıdır: İşçi sınıfının mücadelesinin başarıya ulaşması. Ve bunun için tezgah başında da mücadele edilir, sendika yönetiminde de.

Öyleyse sendika yönetimine getireceğimiz bu kişiler bu gayeyi benimsemiş olmalıdırlar. Bu tür kişiler ise ancak ve ancak işçi sınıfı sosyalistleridir. Ve onlar da ancak örgütlü oldukları zaman bu mümkün olabilir.

Sendika yönetimine gelen kişiler iyi para almaktadırlar ve bu da koltuklarına sıkı sıkı yapışmalarını getirmektedir. Bu durum değiştirilmelidir. Çünkü sendikalar para getiren şirketler değil, işçilerin ekonomik mücadele örgütleridir. Bu yüzden sendika yöneticilerinin ücreti, ortalama işçi ücretini geçmemelidir. Bu ortalama her işkolu için ayrıca hesaplanabilir. Böylece yönetime gelen kişi, para kazanmak değil, işçi sınıfının mücadelesini en iyi biçimde yönlendirmek için oraya geldiğini unutmasın.

Şimdi de bu konuda Cenan Bıçakçı'nın önerisine bir göz atalım.

"Sendikacılığın yürüyüşünde, gidişinde mutlaka işçi sınıfının üyelerinin kendilerinin yönetimde olması gerekir. Diyelim ki bir sendikanın yönetiminde bulunan kişiler, işçi niteliğini, mensubu bulundukları sınıfın özelliklerini kaybetmemiş olmalıdırlar. Kemikleşmiş bir bürokrat kadroya karşı çıkmak zorunlu olmaktadır. İşçi sınıfının önündeki engeller, işçilerin sınıf bilincine varmalarıyla ortadan kaldırılınabilecek engellerdir."

(Halkın Kurtuluşuna Demeç S.2)

Ve bu bürokratlaşmayı kaldırabilmek için de şöyle bir yöntem öneriyor; sendika yöneticileri dört yıldan fazla yönetimde kalmamalıdırlar. Yani bu yöneticiler, 4. yılın sonunda seçilmek için adaylıklarını koyamamakta, ancak genel kurul delegelerinin 1/3'ünün isteği ile aday gösterilmesi sözkonusu olursa adaylıklarını koyabilmektedirler. (ASİS Tüzüğü madde 50)

Hemen şu soru geliyor aklımıza. Demek ki şu anda sendika yöneticileri işçi sınıfının üyeleri değil. Anlatılamıyacak kadar bir akıl karışıklığı var burada. Çünkü eğer biz işçi sınıfının üyesi olmaktan bilfiil tezgâh başında olmayı anlıyorsak, o zaman profesyonel sendika yöneticileri, hiçbir zaman işçi sınıfının üyeleri olamazlar. Yok eğer bu yöneticilerin içinden çıkmış oldukları sınıfın mücadelesini üstlenmeleri biçiminde bir anlayışımız sözkonusu ise o zaman bu mücadeleyi verebilmek için sendika yöneticisinin illa ki tezgâh başında olması gerekmez. Hem bu yöneticilerin mensubu bulundukları sınıfın özelliklerini kaybetmemiş olmaları nasıl sağlanacaktır? 4. sene sonunda tezgâh başına dönmeleri ile mi? Eğer öyle ise (ki biz öyle olduğuna inanmıyoruz) Cenan Bıçakçı'ya bir soru soralım. Kaç seneden beri profesyonel sendikacılık yapmaktadır? Bu sürede tezgâh başına dönmüş müdür? Ve mensubu bulunduğu sınıfın özelliklerini nasıl kaybetmemiştir? (Kendisi elbette o kanaattedir.)

Sonra, aristokratlaşmamak için sınıfın mensubu olmak yeter mi? Bizzat Elka'lı arkadaşlar, sarı sendika Ağaç-İş Baş Temsilcisi olan Cemil Demirci'nin kendileri ile birlikte çalıştığını görmüyorlar mı? Ayrıca bütün sarı sendika yöneticileri genellikle işçilerin içinden gelmiyor mu? Eski ve yeni TÜRK-İŞ başkanları işçilikten gelmediler mi?

Öyle ise Cenan Bıçakçı'nın söylediği gibi sadece işçi sınıfı üyeleri olmaları yetmiyor. Bu kişiler seçimle geliyorlar yönetime. O halde işçi sınıfında bunları yönetime getirirken eksik olan bir şey var. Ve Cenan Bıçakçı ekliyor: "İşçi sınıfının önündeki engeller, işçilerin sınıf bilincine varmalarıyla ortadan kaldırılınabilecek engellerdir." Nihayet bir doğru'ya rastlayabildik. Fakat böyle sandığımız bir anda, öneriyor Cenan Bıçakçı, işçilerin hep beraber toplu sözleşmeye oturması onların sınıf bilincini geliştirecektir diye. İkincisi de satılmalarını önleyecektir diye. Tam bir ilerleme gördüğümüzü sandığımız anda yeniden ve tam bir gerileme.

Gerileme çünkü, daha evvel de belirttiğiniz gibi bu durumu ortadan kaldıracak olan "patron ve sendika ile" beraber toplu sözleşmeye oturmak olamaz. Zaten böyle bir durumda sendika ne oluyor? İşçiler hep beraber toplu sözleşmeye oturuyorlarsa sendika diye bir örgüte ne ihtiyaçları var? Belli belirsiz sendikal örgütleme de red ediliyor burada. İkincisi bürokratlaşmaya karşı çıkmak 4 senede bir değiştirmekle olamaz.

Daha önce de söylediğimiz gibi işçilerin toplu sözleşme masasında satılmasının asıl nedeni, işçilerin bizzat sınıf mücadelesinin içinde oldukları halde, sınıf mücadelesinin kanunlarını bilemeyişleridir. Bilinçsiz olmalarıdır. Bu sebeptendir ki, kendilerini satan yöneticiler başlarında kalabilmektedir. Yoksa ne kadar "kapalı kapılar" ardında imzalanırsa imzalansın işçiler toplu sözleşme sonuçlarını hayatlarıyla yaşayacaklardır. Bu yüzden bu doğrudan hayat sendikacıların kendilerini satıp satmadığını onlara gösterebilir. Ve eğer hâlâ işçiler böyle yöneticileri başlarında tutuyorlarsa, böyle yöneticilerle birlikte toplu sözleşmeye girseler de bu yöneticiler yine onları aldatabileceklerdir. Çünkü bu pazarlığı sendikacılar dışarıda da yapıp gelebilirler. Ve bir sürü süslü laflarla böyle olmasının gerektiğini anlatabilirler. Nitekim bizzat Cenan Bıçakçı'nın yönetmiş olduğu Kartal Kaplama Fabrikasındaki sözleşmede işçiler kendi aleyhlerine oy kullandıkları ve durum daha sonra Bıçakçı tarafından kendilerine anlatıldığı vakit "Cenan Abi, bizim lehimize olan maddelerde sen bir işaret çak, biz ona göre oy verelim" demişlerdir. Ama hemen şu itiraz ileri sürülünebilecektir: işte tam da böyle olduğu için hep beraber toplu sözleşme deneyi içerisinde işçiler sınıf bilinci kazanacaklardır. Ama bu da yanlış, yanlış çünkü işçiler sınıf bilincini, doğru siyasi bilinci, işçi işveren ilişkileri sınırları içinde değil, tersine bunun dışından alırlar. İşte mesele buradadır.

Çünkü sınıf bilinci sadece patronla kendi arasındaki mesele değil, ama, bunun dışındaki sınıfları da tanıması ne olduğunu bilmesi ve iktidar hedefini görebilmesidir. Eğer işçiler öğrenci hareketlerinin, öğretmen hareketlerinin, köylü hareketlerinin ne olduğunu bilmiyorlarsa, eğer bütün bu sınıf ve katmanların üzerindeki baskı ile kendi üzerlerindeki baskı arasındaki birlik ve ayrılığı görmüyorlarsa, toplumda olan bütün olaylara, Doğu'daki vatandaşların katledilmesinden, mezhepler arasındaki farklılığa, kendi bilimleri, yani sosyalist bir açıdan karşı çıkmıyorsa işçilerin bilinci gerçek sınıf bilinci olamaz. Ve bu yüzden işçiler sınıf bilincini toplu sözleşmelerde değil ama, bu düzende her zulüm ve sömürü örneğinin kendilerine sosyalistler tarafından sıcağı sıcağına teşhiri ile öğrenebilirler. Bu bilinci edinebilmeleri için ekonomik mücadele önemli bir şeydir ama her şey değildir.

İşçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesi "mükemmel" bir sendikacılık bilinci geliştirebilir. Çünkü hayatlarıyla yaşadıkları her deney onlara bir daha ki sefere nasıl yapmaları gerektiğini öğretecektir. (Nitekim Elka İşçileri de bu grevden bir çok yeni şey öğrenmiş olarak çıkacaklardır.) Hatta hükümet karşılarına polisi ve jandarmayı çıkardığı zaman, hükümetin de kendi yanlarında olmadığını anlayabilirler. Bu hükümetin değiştirilmesi gerektiğini anlayabilirler. Ama neyle? Bir yenisiyle tabii. Ama bu yeni hükümet yine düzenin sınırları içinde kalınarak bulunabilir. (Örneğin MC hükümetinin düşüp, yerine bir CHP hükümetinin gelmesi gibi) Ama bu değişiklik işçilerin hayatında köklü bir değişiklik yaratmayacaktır. Üzerlerindeki burjuva sömürüsü kalkmayacaktır. Çünkü "devlet" denilen mekanizmanın temelini anlamlarına bu mücadele türü yetmeyecektir. Kendilerine baskı yapan bir albayın, kendilerine baskı yapan bir valinin, kaymakamın değişmesi ile herşeyin düzelebileceğini sanabileceklerdir. Aynı rüşvet yiyen memurların değişmesi ile rüşvetin ortadan kalkabileceğinin sanılması gibi. Ve işçiler ekonomik mücadeleleri içersinde bundan fazlasını göremezler, öğrenemezler. Bu yüzden "grev bir savaş okuludur ama savaş okulu savaşın kendisi değildir".

Bu zorunlu olarak böyledir. Çünkü kapitalist düzen içersinde anarşistçe bir rekabete itilmiş, bozulmanın en kötü etkilerine maruz bırakılmış (örneğin seks filimleriyle burjuvazinin yapmak istediği budur) tek yanlılığa ve cehaletin en koyusuna terkedilmiş işçi sınıfı, bu durumdan ancak bu düzenin değişmesiyle çıkabilecektir.

Yaşamış olduğu fabrika hayatında tek yanlı bir işe mahkum edilmesi, örneğin salt bir vida takma eylemine mahkum edilmesi ondaki düşünme yeteneklerini kaçınılmaz olarak tek yanlılaştıracaktır.

"İnsan kavrayışının büyük bir bölümü" diyor Adam Smith, "zorunlu olarak, onların günlük uğraşılarıyla oluşur. Tüm yaşamın, birkaç basit işlemi yapmakla geçen insanın önünde... kavrayışını kullanacak fırsat yoktur... genellikle böyle bir kimse bir insanoğlunun olabileceği kadar aptal ve cahil kalır" (aktaran Karl Marks. Kapital 1. Cilt sf. 389 Sol Y.)

İşte burjuvazinin işçi sınıfını yaşamak zorunda bıraktığı hayat. İşte burjuvazinin düzeni kapitalizmin işçiler için getirdiği. Sonuç olarak: işçi sınıfının siyasi bilinçlenmesi örgütlü bir politik çalışmanın eseri olabilir. Kendiliğinden bir bilinçlenme beklemek yanlış bir tavırdır.

Bütün bu söylediklerimizden ekonomik mücadeleyi reddettiğimiz sonucu çıkarılmasın. Tersine bu söylediklerimiz ekonomik mücadelenin son derece gerekli olduğunu ispatlar. Çünkü "savaş okulunda" savaşı öğrenmeden, sağlam ve denenmiş savaşçılar çıkamaz. Çünkü ekonomik mücadele işçilere dayanışmayı ve bu dayanışma sayesinde patronları dizegetirebileceklerini öğretir. Çünkü işçiler ekonomik mücadelenin şiddetlendiği anlarda bu düzenin neden değişmesi gerektiğinin daha çabuk kavrayabilecek duruma gelirler ve nihayet "işçi sınıfının ekonomik kurtuluşu her türlü politik hareketin birer araç olarak yönelmesi gereken büyük hedeftir." (Karl Marks I. Enternasyonal tüzüğü)

Ancak politik mücadele ve bilincin sadece ekonomik mücadele ile sınırlandırılamıyacağı açıktır. Çünkü işçilerin nihai kurtuluşunu gerçekleştirecek olan siyasi mücadelenin bilimi sosyalizm bir bilimdir ve kapitalist düzende bu bilimin taşıyıcıları "burjuva aydınlar" zümresidir. O halde kişisel çıkar hesaplarıyla başı dönmemiş, bozulmanın derin çukuruna itilmemiş, içinde yaşamış olduğu toplum düzeninin bilimsel köklerini öğrenebilmiş aydınlar, bu bilimi düşünme yeteneği yönünden daha gelişmiş işçilere anlatabilirler ve onlar da bu bilimi şartların elverdiği yerlerde sınıf mücadelesine sokarlar. İşte bu nedenden dolayı her ülkenin tarihinde "sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin ayrı ayrı geliştiği bir dönem" sözkonusudur.

Göstermeye çalıştığımız gibi işçilerin gerçekten muzaffer olabilmeleri için bu ikisinin kaynaşması gerekmektedir. Ama bunu gerçekleştirebilmek için de toplu sözleşme masası dar gelir. Örneğin Elka işçileri bunu yaşadılar. Gerçek kurtuluşlarının nerede olduğunu grevden değil ama greve gelen devrimcilerden öğrenebildiler. Demek ki işçilerin sınıf bilincini toplu sözleşmeye katılmakla sınırlamak yanlıştır. Ve işçi sınıfının mücadelesini geliştirici bir yöntem değildir. (Cenan Bıçakçı sınırlamadığını iddia edebilecektir. Ancak eğer bir kimsenin kendisi için söylediklerine değil de yaptıklarına göre karar vereceksek bu böyledir. Ve bunun böyle olduğunu getirdiği ikinci öneri olan bürokrat kadroya karşı çıkmak zorunluluğunda daha iyi görüyoruz.)

Cenan Bıçakçı'nın ikinci önerisi de sendika yönetimlerindeki bürokratlaşmaya karşı çıkmak idi. Ama işçilerin ekonomik mücadelelerinin başarı ile yürüyebilmesi ve siyasi bilinçlenmelerinin olabilmesi için uzman bir önder kadroya ihtiyaç olduğunu gördük. Tartışma olabilecek olan bu önderlerin işçileri sosyalist bir anlayışla yönetip yönetmedikleri veya bizzat sosyalist olup olmadıklarıdır. Yoksa "bürokrasi" demagojisiyle önderlik kurumuna karşı çıkmak, işçi sınıfının mücadelesini bir arpa boyu olsun ilerletmez.

Cenan Bıçakçı'nın bu önerileri pek tabii ki rastgele bir şey değildir. Siyasi temeli mevcuttur. Cenan Bıçakçı'nın genel sekreteri olduğu SP'nin ideolojisinde ifadesini bulan anti-otoriter görüşlerin sendikacılık alanındaki bir uzantısı'yla karşı karşıyayız.

SP programından öğreniyoruz ki, önderlerin inkârı bir parti ilkesi haline getirilmiş. "Hiç kimse iki kez üst üste yönetici olamaz" (Bak. SP program ve tüzüğü) gibi işçi sınıfını tecrübeli önderlerden yoksun bırakan dolayısıyla burjuvazi ile mücadelesinde onu güçsüz ve dağınık bir duruma düşüren kurallar önerilmektedir.

Bunlar, toplumun içinde hareket ettiği kanunları ve kapitalist toplum düzenini hiç mi hiç anlamıyorlar. Ve işçi sınıfının önüne kendi görüşü diye "burjuvazi"nin görüşünü sürüyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi halkın esas mücadele etmesi gereken güç toplumun egemen sınıf veya sınıflarıdır. Yoksa kapitalist toplum düzeninin zorunlu sonucu olan bürokrasi değil. Meseleyi bu biçimde koymak esas vurulması gereken hedef yerine başka hedef göstermek olur ve bu da işçi sınıfının değil ama onun karşısındaki sınıfların işine yarar. Sonra unutulmasın ki mevcut kapitalist toplumda hatta sınıfsız topluma kadar işçi sınıfının bir "bürokrasi"ye ihtiyacı olacaktır.

İşçi sınıfının bilincinin gelişmediğini gören, işçi sınıfının dışındaki gurup veya gurupçukların kimisi böylece işçi sınıfına dalkavukluk yaparken (popülizm), kimisi de işçi sınıfının arkasından gelmediğini görünce bu işi (devrimi) işçi sınıfsız yapmağa kalkar. Ve işte Cenan Bıçakçı ile "Mao"cuların birleştiği nokta kendiliğindencilik önünde boyun eğme, bilinçli siyasi faaliyetin belirleyiciliğini görememedir.

Bunların her ikisi de lâfta ne kadar keskin ve güzel söylerlerse söylesinler, her ikisi de ne işçi sınıfının gerçek kurtuluşu SOSYALİZMe ne de işçi sınıfının mücadelesine inanmazlar. Her ikisi de sanki sarı sendikalarda da işçiler yönetime gelmiyorlarmış gibi "işçiler sendika yönetimine" diye popülist ve yanlış sloganlar önerirler.

Her ikisi de her türlü "otorite"ye karşıdırlar. Mao'cular da bürokrasiyi proletarya iktidarı ile birden kaldırabileceklerini sanırken, Cenan Bıçakçı bunu sendikada yapmağa çalışır. Politik mücadeleyi sendikalar içine sıkıştırmaya, giderek işçi sınıfının kurtuluşunu sendikalarda görmeye başlarlar. (lâfta asla böyle söylemeseler de önerdikleri yöntem sonuç olarak budur.) Böylece işçi sınıfının biliminin anarko-sendikalizm (anti-otoriter sendikacılık) diye adlandırdığı bir sapma doğar burada. Ve her sapma gibi işçi sınıfına değil ama burjuvaziye hizmet ederler.

Aybar Sovyetler Birliği'ni "despotik sosyalist bir ülke" "bürokrat sosyalizm" diye tanımlarken, Mao'cular "tekelci bürokrat burjuvazinin hakim sınıf olduğu sosyal emperyalist" bir ülke diye tanımlarlar. Ve tarihi misyonları anti-sosyalizm ve anti-sovyetizm yapmaktır.

Mao'cuların belkemiği olmayan ve işçi sınıfına ihanet politikası üzerinde biraz daha duralım.

"Halkın Kurtuluşu"nun 1. sayısında (2 Şubat 1976) şöyle yazıyorlardı hep beraber toplu sözleşmeye oturma ilkesi üzerinde: "patron bu maddeyi kabul ettiği taktirde, işçiler de toplantılara katılacak ve söz sahibi olacak, böylece patron kapalı kapılar ardından pazarlığa oturma ve sendika satın alma olanağını yitirecektir..."

"...Evet, bugün patrona ve işçiden yanaymış gibi görünen sendika ağalarına karşı, patron ve sendikayla birlikte aynı masaya oturmanın mücadelesini veriyor Elka işçileri. Elka işçilerinin örnek mücadelesi tüm işçi sınıfımıza ve sendikalara rehber olsun. Elka işçilerinin "işçiler sendika yönetimine" sloganı doğrultusunda başlattıkları mücadeleye omuz verelim. Elka işçilerinin açtığı "patron ve sendikayla aynı masaya oturma" mücadelesinin bayrağını yükseltelim." (Halkın Kurtuluşu s.1 "Elka'da grev")

9 Şubat 1976 tarihli 2. sayıda da DİSK yöneticileri ile ilgili yazılarında şöyle söylüyorlar.

DEVAMI 7.SAYFADA

UMUDUMUZ SOSYALİZM!

CHP,kendisini emekçi kitlelere, kendilerini kurtuluşa getirecek tek sol görüş olarak ileri sürüyor.Sosyalizmin üstü kapalı bir şekilde mahkûm edilmesi anlamına gelen bu tip yanıltmacaların karşısında durabilmek gerekir.Sosyalistlerin,faşizme karşı olanları,özgürlüklerin korunması,yenilerinin eldesi için demokrat solun birliğini sağlamaya yönelmesi gerekir.Sosyalizmin , CHP karşısındaki tutumu iki ayrı çizginin, faşizme karşı birlikte yapıcı mücadelesinden geçer,ama,bu birliktelik her zaman gündemde olması gereken CHP elesştirisini dışlamaz.Ve sekterce olmadığı ölçüde,iki ayrı çizgi arasındaki farkı vurgulamak, sosyalistlerin,demokratik güçbirliğini bölücü parçalayıcı tutum içine girdikleri anlamına gelmez...

CHP'nin emekçi kitleleri yanıltması karşısında sosyalizmin kitlelere götürülüp yerleştirilebilmesi,sosyal demokrasinin kitleler içindeki etkinliğinin kırılmasına bağlı.Bu dönemde CHP karşısında sekter tutumlar içine girmeden,kitleler içindeki işçi sınıfı bilimi dışındaki bu görüşlerin kırılması,yerinin sosyalizmle doldurulması „ faşizme karşı mücadeleye güç katacaktır.Çünkü,faşizm ancak,kitleler işçi sınıfı bayrağı altında toplanıp„hareket ederlerse gerçekten yenilecektir.

Bu yazı serisinin meseleye bakış açısı,varmasını istediği hedef budur.Yazı serisinin birinci bölümü;CHP'nin ekonomik görüşlerinin eleştirisini,ikincisi;"sosyal , siyasal yeni düzen anlayışının" gerçek muhtevasını,dış politikasının eleştirisine,üçüncüsü;pratik içinde iktidar ve muhalefetteki tutumunu inceleyecektir.

Bu yolla,okuyucuların CHP hakkında sistematik,tutarlı bir bilgilenmesi sağlanacak,ayrıca ve önemli olarak„CHP karşısında sosyalistlerin alması gereken doğru tavrın ne olması gerektiğini gösterecektir . Kendisini "sosyalist" diye tanıtan çeşitli sosyalizm dışı akımların,CHP hakkındaki düşünceleri ve ona karşı aldıkları tavır da yeri geldikçe eleştirilecektir.

CHP yöneticilerinin kendi deyimleri ile "düzen değişikliği programı" olarak ileri sürdükleri "Ak Günlere" adlı seçim bildirgesi,CHP'nin "düzen değişikliğinden" ne anladığını yeterince sergiler.Son günlerde kendi dışındaki tüm solu "gerçek sol olmamakla" suçlayan Ecevit,kendisini ve görüşlerini emekçi kitlelerin tek kurtarıcısı olarak ileri sürüyor.O kadar ki;kendi dışında varolan solu bir takım ajanların tahrik ettiği işler olarak gösterip,kendi dışındaki solun kendisine yönelteceği eleştirilerin yolunu "akıllıca" baştan kapatmak istiyor.CHP'nin çeşitli politik manevralarla "gerçek sol" olarak emekçi kitlelere kendisini göstermek istemesine karşı sosyalistler elbetteki sessiz kalmayacaklar.Her zaman olduğu gibi,şimdi de,sosyalizm emekçilere mal edilirken,sosyal demokrasinin eleştirisini gözönüne alacak,ikisi arasındaki kalın ayrılık çizgilerini gösterecektir. CHP'nin,"sol" adına emekçi kitlelere ne vereceği seçim bildirgesinde yazılıdır. Her türlü tumturaklı lâfların arkasında saklamak istese dahi,bu bildirgesinde "bozuk düzeni" kaldıran değil onaran bir görüşü savunduğu açıktır.

TEKELLER VE 'SOL'UN TAVRI NE OLMALI?

Kapitalizm,işçi sınıfının,burjuvazi tarafından sömürülmesi üzerinde durur. Kapitalizmde işçi sınıfı açlık ve zincir altındadır.İşçi sınıfının kurtuluşu;tarihsel gelişime uygun olarak kapitalizmi tasfiye ederek,sosyalizmi örgütlemesiyle mümkündür. Kapitalizm sadece tarihsel anlamda yerini doldurmakla kalmıyor,aynı zamanda,işçiler, emekçiler,tüm çalışanlar için de çekilmez olmaktadır.Kapitalizmin tekelci aşaması,serbest rekabetin kalkması,üretim sürecinde , politikada,ideolojide,kültürde,toplumsal hayatın tüm alanlarına bir avuç tekelin egemen olmasıdır.Tekeller ellerine geçirdikleri muazzam güçle,emekçiler üzerinde ağır baskı,sömürü uygular.İnsanlığı tam bir açlık ve kölelik zinciri altına alır.Kapitalizmin tekelci aşaması,onun asalaklaşması, çürümesi aşamasıdır,aynı zamanda tüm çalışanlar üzerine azgın bir kinin boşaltılmasıdır.

Tekelci kapitalizm insanlığın gelişmesi önünde duran en büyük engeldir,insanlığın ileriye doğru atacağı her olumlu adımın karşısında durur.Bu bakımdan,işçiler , emekçiler,tüm çalışanlar ileriye doğru herhangi bir adım atabilmek için bu engeli kaldırmalıdır.Çağımızda,tekelleri karşısına almadan toplumda ilerici yönde değişiklik yapabilme,emekçilerin yaşantısında belli bir iyileşme sağlamak imkânsızdır.Günümüzde ilericileri,tutuculardan ayıran en temel kıstas buna dayanır.İlericiliğin ölçüsü olarak alınacak kriter;tekelciliğin karşısında alınan tavrın şiddetinin göstergesi ile birlikte düşünülmelidir.

Bütün burjuva reformist partiler gibi CHP de,düzen değişikliği olarak önerdikleri,düzenin aksıyan yanlarının tamir edilmesi„toplumdaki çelişkilerin yumuşatılmasına yöneliktir.Savunduğu görüşlerin,temelde kapitalizmin devrimci yolla tasfiyesi,sosyalizmin kurulmasını isteyen marksizmle uzaktan yakından ilgisi yoktur.CHP'nin marksizmle alâkası,batı sosyal demokrat partilerinin bir çoğunun marksizmle olan ilişkisinden çok daha azdır.Batı sosyal demokratları marksist partilerin içinden doğmuş , revize eden (değiştiren) anlayışın üzerine oturmuştur.Programlarında içi boşaltılmış olsa dahi sosyalizmden bahseder.CHP kurulduğundan beri,marksizmden kendini uzak tutmuş,ona düşmanca davranmış bir partidir.Bu bakımdan,CHP'deki temel görüşlerin marksizmden etkilenmesi,diğer batı tipi burjuva reformist sosyal demokratlara nazaran yok denilecek kadar azdır.Nitekim;bazı batılı sosyal demokrat partilerin sol kanadı, anti-tekelciliği programlarına alıp bu yolda komünist partilerle ittifaka girip somut adımlar atarlarken,CHP,kapitalizmin çürümesi aşamasının ürünü olan tekelciliğe karşı tutarlı görüşlere ne programında yer vermiştir,ne de,iktidara geldiğinde bu yolda etkili bir davranışta bulunmuştur.

CHP'nin seçim bildirgesinde yer yer büyük sermaye,tekellere karşı olan cümleler bulabilirsiniz,ama,bunlar,sadece kulağa hoş gelme için söylenmekten öteye gitmemiştir.Günümüz dünyasında ve Türkiye'de,tekelciliğin ekonomik ve siyasal temellerini dinamitlemeyi hedeflemiyen her görüş tekelci yapı ile uzlaşır,onun bir uzantısı olur. Nitekim,başta marksizmden esinlenen,önce onun içini boşaltıp lâfına sahip çıkan,sonra isim olarak da marksizme sahip çıkmıyan bazı batı Avrupa sosyal demokrat partileri İngiltere,Almanya,İsveç'te olduğu gibi doğrudan doğruya tekelci sermayenin iktidara gelmek için gerek gördüğünde bindikleri atlar durumuna gelmiştir.Batı Avrupa sosyal demokrat partiler topluluğunun solunda yer alanlar,anti-tekelci olmakta,tekelciliğin olmıyacağı bir düzeni istemekle,bu anlamda bir "düzen değişikliğinden" yanadır.Bu partiler,burjuva reformizmini savunsalar dahi proleter egemenliğine,sosyalizmin en dolaysız yoldan inşasına karşı çıksalar dahi,belli anlamda "düzen değişikliğinden" yana olduklarını söyliyebiliriz.Ama bu olumlamayı bu topluluğa üye olan diğer sağ kanat partileri ve özellikle CHP sosyal demokrasisi için söyliyebilmek imkânsız.CHP,tekelci yapıya da karşı değildir.CHP tekelciliğin var olduğu bir düzenin,o yapı korunaraktan reformizminden yanadır.Yani daha açık söylenirse,CHP,orta ve küçük sermayenin temsilcisi olarak değil doğrudan doğruya tekelci sermayenin temsilcisi olarak reformizm anlayışını yürütür.Siyasal alanda;anti-tekelci görüşlere güncel hedefleri içinde yer veren,bunun için somut,sonuç alıcı adımlar atmaya yönelen batı sosyal demokratlar yerine,sağ sosyal demokrat partilerin temsilcileri ile sıkı işbirliği içine girmeyi tercih etmesi de bize bunu açıkça gösteriyor.

Günümüzde tutarlı anti-tekelci olabilmek için;bankaların,holdinglerin,anonim şirketlerin,büyük işletmelerin,dış ticaretin,yabancı sermayenin millileştirilmesinden yana olmak gerekir.Bu kamulaştırmaları istemeden,bu anlayışla programı hazırlamadıktan sonra,anti-tekelcilikten değil, tekelci düzen içinde yapılacak uygulamalar - dan bahsedilir.Bunun adı da hiç bir zaman "düzen "değişikliği" olmıyacağı gibi, olsa olsa,düzenin emekçi kitleler adına daha çekilir hale getirilmesi olur.Türkiye'de sosyalist çizginin genel kanısı;Türkiye'de uzak hedef sosyalizme varmadan evvel,tekelciliğin ortaklık yaptığı emperyalizm ve geri üretim ilişkilerinin ilk adım olarak tasfiyesinden yanadır.Bu,sosyalistlerle birlikte,anti-tekelci toplumsal muhalefet içindeki tüm unsurların atacağı adım olacaktır,böylesine bir değişikliğin üzerinde proletarya ve emekçi kitleler sosyalizmi inşa edecektir.Sosyalizmle CHP'nin "düzen değişikliğini" de içeren dünya görüşleri arasındaki önemli farkı göstermesi açısından belirtelimki,CHP,sosyalistlerin tüm emekçilerle ve özellikle işçi sınıfıyla birlikte atacağı bu ilk adımda dahi,bugünkü programıyla beraberlik sağlanamıyacaktır. Böyle bir ilk adımda bugünkü CHP'ye yer olmayacaktır.Oysa ki,sosyalist programın ilk adımı işçi sınıfının azamî hedefi sosyalizmi göstermez,aksine küçük-burjuva,köylü kitlelerinin geniş kesimi,orta tabakaların ortak çıkarlarını yansıtır.

CHP'NİN DİĞER EKONOMİK GÖRÜŞLERİ

CHP'nin görüşlerini eleştirirken en yakın ve sıhhatli kaynak olarak "Ak Günlere" adlı seçim bildirgesi rahatlıkla ele alınabilir.Çünkü bildirgenin yedinci sahifesi aynen şöyle diyor,*"1969 milletvekili seçimleri için CHP'nin 'düzen değişikliği programı' olarak yayınlanmış olan bildirge 1973 yılında da geçerlidir."* .

1969 İnönü CHPsinin "düzen değişikliği" anlayışı ile Ecevit CHPsinin "düzen değişikliği" anlayışı arasında özde pek bir farkın olmadığı burda ortaya çıkıyor. Eski CHP ile "yeni" CHP arasındaki fark -bildirge aynı zamanda böyle bir farkın olduğunu da söylüyor!- ayrı bir yazının konusu olduğundan dolayı burada üzerinde durmayıp,bildirgenin muhtevasına bakmaya yöneleceğiz.

Şimdi adım adım seçim bildirgesinde yer alan sözüm ona "anti-tekelci"(!) isteklerin neler olduğunu izleyelim.

CHP'nin tekelciliğe karşı imiş gibi izlenim veren bildirgedeki ilk bölüm "Kasıtlı yaratılan Pahalılık" adlı bir alt başlıkta şöyle;*"öylelikle,ücret zammı olarak veya taban fiyatı olarak halka verilenler, halktan çok daha fazlasıyla alınıp büyük sermaye çevrelerine aktarılmaktadır"*(s.14)

CHP,bu görüşüyle emekçi kitlelerin yanında yer alıyor ama tekelci sermayenin karşısında değil,çünkü biraz daha aşağıda tekelcilere güzel bir ekonomi politik dersi vermeyi de ihmal etmiyor ve diyor ki;

"Halkı yoksullaştırma ve halkın tüketim gücünü kısma pahasına belirli ellerde sermaye birikimini hızlandırma politikası, tüketim sanayii yönü çok ağır basan sanayimizi de,giderek,bir pazar daralması içinde boğmaya başlamıştır."(s.15-siyahlar bizim)

Görüldüğü gibi CHP tekelcilere açıkça hayat pahalılığını arttırırsanız bu sizin için de iyi olmayacak,ürettiğinizi satamadıktan sonra kâr gerçekleştirebilmeniz imkânsız diyor.Böylece,kapitalizmde var olan,tekelcilikle birlikte çok daha şiddetlenip toplumsal yapıda kendisini daha fazla hissettiren üretimle- tüketim potansiyeli arasındaki çelişkiye dikkati çekip, bu çelişkiyi yumuşatmanın yolunu ve bu yumuşatmadan tekelciler için doğan açık faydayı vurguluyor.

Emekçi kitlelerin gelirini yükseltmenin tekelcilere olan yararı şüphesizki bu kadarla bitmiyor,ayrıca;

"Öte yandan,hızlı hayat pahalılaşması,halkın tasarruf yapmasını hem zorlaştırdığı,hemde kârsızlaştırdığı için...Türkiye'de uygulanmak istenen çağ dışı ilkel kapi-

CHP KAPİTAL

.İZME ve TEKELLERE KARŞI DEĞİLDİR

talizm kendi kendiyle de çelişkiye düşmüş olmaktadır." (s.15-siyahlar bizim)

"Çağ dışı ilkel kapitalizm" gibi yeni bilimsel (!) terimlerin nerden,nasıl türetildiğini bir yana bırakırsak;CHP tekelcileri halkın gelirinin yükseltilmesindeki bir nimeti daha gösteriyor.Bu da şu;holdinglerin,anonim şirketlerin hisse senedi ve tahvil satışlarının artacağı,bankalarda daha çok mevduat toplanıp,kredi kaynaklarına açıklık geleceği.

Özetlersek;CHP'nin bu bölümdeki anti-tekelci gibi görünen ekonomik önermeleri , tekellere karşı değil,aksine,tekelci yapıyı bilinçlice savunmaya dayanır.Tekellere; finansman ve pazar bulmada uygun koşullar bulmaya yöneliktir.CHP;tekellerin bildiğini tekellere bir defa daha hatırlatıp söyle diyor;siz var oldukça her şeyin size akacağı belli iken,bol verirseniz bol alırsınız.

Ama "Sezarın hakkını sezara verip"di yelimki;tekelciler,CHP'nin bunca öğüdüne rağmen,başları çok sıkışmadıkça,kolay kolay CHP'yi tercih etmiyeceklerdir.Çünkü,tekeller bir tane değil çokturlar.Ve aralarında kıyasıya bir rekabet vardır.Güçlü olan,en kısa yoldan en fazla kâr biriktirebilen diğerlerinden üstün duruma gelip,rekabette diğerlerine nazaran daha iyi bir yer kazanacaktır.Bu ekonomik kanunun zorlaması sonucunda,hiç biri,emekçilerin eline geçen gelirin,kendi bireysel kârlarıyla çelişen bir durum içinde artırılmasından yana olamaz.Bu bakımdan,genel olarak başları önemli bir derde girmediği ölçüde her zaman,birey birey CHP'den uzak durmayı tercih edeceklerdir.

CHP'nin "anti-tekelci"(!) görüşlerinin neler olduğunu bildirgede izlemeye devam edelim.

"Sayılı kişilerin refahını artırıp halk çoğunluğunu yoksul bırakan (tekeller, kastedilmekte),üstelik bu uğurda özgürlükleri kısan bir sözde kalkınma ise büyük bunalımlara yol açar "(s.23-siyahlar bizim)

CHP,sözüm ona emekçi kitlelerin yanında yer alırken,bunun nedenlerinden birini de tekelcilere şöyle izah ediyor. Aşırı kâr eğilimleri ile emekçileri yoksullaştırmamak gerekir,çünkü bu,bugünün de,yarının da büyük siyasal patlamalarına,düzen bunalımlarına yol açacaktır.Burjuvazinin geleneksel "ekmek-tokmak" siyasetinde,CHP ekmek yönüne verilecek ağırlıktan yana,bu geçmişte liberal burjuvazinin yürüttüğü politikanın günümüz koşullarındaki yeni biçimidir.

Devam edelim.

Bildirgede yer yer,tekellere ve tekelleşmeye karşı bir girişim olarak öne sürülen "halk sektörü" için söylenenlerin,"amaçlananla"(!) arasında dağ gibi fark vardır.Siyasal yönetimsel dayanağı ile birlikte tekellerin ekonomik temeli de köklü bir şekilde tasfiye edilip,dağıtılmadığı için "halk sektörü" şu dört bakımdan tekellerin işine gelecektir.1- Bu "sektör" ister istemez,tekellerin etki alanı içine girerek onların kendilerine önemli bir destek sağlayan yan kuruluşu olacaktır.2- Küçük tasarrufların (yurt içinde ve dışında çalışanların biriktirdiği) birleşmesiyle meydana gelecek böyle bir "sektör",gereğinde tekelcilere kredi kaynağı olacaktır.3- Tıpkı kamu kuruluşları gibi,tekelci sermayenin fazla kârlı bulmadığı için yatırım yapmadığı,sanayi için gerekli olan "alt yapı" yatırımlarını bu sektör üstlenecek,dolaylı olarak tekelci sermayeye daha geniş kâr alanları açacaktır.4- Sözüm ona mülkiyeti yaygınlaştırma paravanası altında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin düzenle olan muhalefeti - nin özel mülkiyetin kaldırılması,mülkiyetin toplumsallaştırılmasına doğru yönelmesine engel olunacaktır.

"Halk sektörünün" tartışıldığı dönemde,geniş tekelci kesimlerin buna karşı çıkmadığı,sadece o dönemde tasarrufları yanlış yöne kanalize eden gereksiz bir girişim olarak değerlendirerek sadece bu anlamda karşı çıktıklarını belirtelim.Bunu o zamanki Ocak 1974 tarihli gazetelerde görebiliriz."Halk sektörü" için bildirgenin ağzına getirip de bir türlü söyliyemediğini Abdi İpekçi,CHP'yi tekelcilere tanıştırırken daha rahat bir şekilde şöyle söylüyordu;

"Aşırı kuşkulardan ve yanlış önyargılardan doğan bu zanların gerçekle ilgisi yoktur.Halk sektörü bir yandan halkın elindeki küçük tasarrufları değerlendirmeyi,öte yandan tekelci sermaye düzeneninin sakıncalarını önlemeyi amaçlıyan bir girişimdir." (Milliyet,9.1.1973-siyahlar bizim)

"Halk sektörü" hiç bir zaman tekelci sermaye tarafından ürkütücü bir şey olarak ele alınmayacaktır,belkide aksine...

Gene belirtelim genel olarak tümüyle tekelcilerin yararına bir işleyişi olacak "halk sektörü"ne değişik tekelci gurupla - rın bireysel yaklaşımlarında fark bulunacaktır.

Bankaların,holdinglerin,anonim şirketlerin,büyük sanayi işletmelerinin, özel mülk büyük tarım çiftliklerinin,dış ticaretin,yabancı sermayenin,yer altı servetlerinin kamulaştırılması,bunları emekçi halkın mülkiyeti haline getirilmesinden yana olun madıkça,güçlü bir anti-tekelcilikten bahsedilemez.CHP'nin böyle bir anlayışla uzaktan yakından ilgisi yoktur.Aksine *"CHP özel sektörde büyük sermaye kuruluşlarının da bulunmasına ve çoğalmasına karşı değildir"*(s.83) CHP "düzen değişikliğini"önerirken kapitalizmin karşısına sosyalizmi koymadığı gibi,tekelciliğin tasfiyesi anlamında da bir değişiklikten yana değildir.Böylece CHP'nin "düzen değişikliği" dediğinden en sonunda geriye kala kala tekelci sermaye düzeninin,daha akıllıca(!) düzenlenmesi kalmaktadır.

CHP'nin anlayışı tekelci düzen içindeki odadaki eşyaların tozunu alma,bazılarının yerini değiştirerek odayı dekorasyon den daha çekilir bir hale getirmeye yönelikti.Elbetteki böyle bir anlayışın, işçi sınıfı,emekçiler ve tüm ücretlilerin kurtuluşu demek olan üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temeli üzerinde üretiminin bütünüyle plânlanmasına yönelik,her bakımdan bugünkü düzen kapitalizmi tamamiyle reddedip,sosyalist düzeni hedefliyen marksizmle arasında kalın bir çizgi bulunacaktır.

CHP VE TEKELLER

CHP'nin ekonomik görüşlerinin bıraka lım kapitalizmi,tekelciliğin tasfiyesine yönelik bir "düzen değişikliğini" bile amaçlamadığını vurguladıktan sonra,CHP'nin ekonomik alanda kendisini diğer burjuva partileri ile belli ölçülerde ayıran diğer bazı görüşlerine de değinelim.

Bilindiği gibi kapitalizm başlıca üç sektörden meydana gelir.Sanayi,ticaret,bankacılık.İşçi sınıfı üzerinden yaratılan artı-değerin kaynağı sanayidir.Fabrika patronu,ürettiği üründeki artı-değeri gerçekleştirebilmek için,ülkenin en ücra köşesine kadar malını getirip satan tüccara,kârından belli bir payı verir.Aynı şekilde,daha büyük girişimlerde bulunup daha yüksek kâr elde edebilmesi için bankadan aldığı kredinin karşılığını faiz olarak bankere geri verir.Faiz,artı-değerden banka burjuvazisine düşen paydır.Görüldüğü gibi burjuvazinin bu üç kesimi arasında bir çıkar birliği olmasına rağmen,aynı zamanda artı-değerin paylaşılmasından doğan bir çıkar çatışması da söz konusudur.Kapitalizmin bu üç sektörü içinde üretici olan sanayidir.

CHP burjuvazinin bu üç kesimi arasındaki çıkar çatışmasında üç kesimin de temel çıkarlarına saygılı olmak kaydıyla ağırlık tanıdığı kesim sanayii olmaktadır. İstifçiliğe,karaborsacılığa,spekülatif kazançlara karşı olmasındaki amacın temeli , burdadır.Bildirgenin "Özel Girişimle İlgili İlkeler ve Tedbirler"(s.83-84-85) adlı bölümünde,bu tercih açıkça vurgulanmaktadır. Aynı tercihe "Adaletli Para Kredi ve Bankacılık Politikası"(s.101-102-103) adlı bölümde de değinilmektedir.AP sanayileşme konusunda CHP'ye nazaran çok daha kayıtsız - dır.Bildirgenin ilgili bölümlerinde şöyle deniliyor;

"Sanayie,ticaret için olduğundan daha bol ve daha uygun koşullarda kredi olanakları sağlanacaktır."(S.84)

"Özel sektördeki sanayi kuruluşlarının,kendi ihracatlarını ve ihtiyaçları olan ithalatı,mümkün olduğu kadar aracısız yapabilmeleri,bu ...üretken yatırımlara ayrılabilir kaynakları arttıracaktır."(S.84)

"Krediler,genellikle ticaretten çok sanayiye ve tarımın örgütlenmesine yönelecektir." (S.102)

Aynı tercih CHP'yi,Ticaret Odaları ile Sanayi Odaları ve Birliklerinin ayrılması anlayışına getirmiştir.

Hemen belirtelim ki;kapitalizmin başlıca üç sektörünü sanayi,banka,ticaret olarak vurgulayıp,bunların ayrı ayrı şirketlermiş gibi gösterilmesi konunun daha iyi anlaşılması için yapılan bir soyutlamadır. Kapitalizmin ilk dönemlerinde,serbest rekabetçi bir dönemde bile böylesine saf bir ayrım bulunamaz.Tekelcilikle birlikte gelişen finans-kapitalistleşme süreci,böyle bir soyutlamayı gerçek hayatta daha da belirgin bir şekilde siler.Ama gene de bir finans-kapital grubunun bu sektörlerden birine diğerlerine nazaran verdiği ağırlıktan bahsedebiliriz.

Yeri gelmişken belirtelim Türkiye'de tekelci yapının varlığını kabul edip olgu olarak finans-kapital'i kabul etmeme yanlıştır.Bu çok haklı temellere dayanan iyi niyetli bir anlayışın ürünü olsa dahi, en sonunda olgulara subjektif bir yaklaşımdır ve marksizmin gelişen canlı ruhuna ters düşer,onu kısırlaştırır.Böyle bir yaklaşım gerçeklerin olduğu gibi görülmesine de belli ölçüler içinde engel oluyor.Tekelcilikle finans-kapital'in oluşumu arasına Çin Seddi çekip,birini diğerinin karşısına çıkarmak,kavramların üzerinde spekülasyon yapmaktır ve kesinlikle yanlıştır.Tekelleşme sürecinde,çeşitli işletmelerin birbirine girdiği bir süreçte,bankaların da sanayi dalında,ticaret dalında tekeller oluşsun ama onlar böylece donuk kalıp içiçe girmesin - ler!Böyle bir şey olamaz.Yazımızın konusu açısından daha fazla önemi olmadığından,şimdilik bu konuya daha fazla girmeyeceğiz.

CHP'nin ülkenin sanayileşmesini istemesi tekelci sermayenin varlığı ile birlikte düşünülen bir şeydir.CHP'nin istediği sanayi atılımlar,tekelci sermaye düzeni muhafaza edilerek,onun içinde yapılacaktır.Türkiye'de tekelci sermaye yeni kâr alanları bulabilmek için yeni sanayi yatırımlarına yönelmek zorunda,bu ekonomik zorlamanın yarattığı gelişim düşünüldüğünde,bu açıdan bakıldığında özellikle,sanayici yönü ağırlık taşıyan finans-kapital gruplarının AP'ye nazaran CHP'yi çok daha fazla tercih etmeleri sözkonusu olmaktadır ve olacaktır.Bunun yanında ağırlığı banka ve ticarete yönelik çeşitli finans-kapital gruplarının ayrıca sadece banka ve ticaret dalında faaliyet gösteren çeşitli kuruluşların CHP'yi AP'ye nazaran daha az tercih edecekleri de açıktır.Tabii ki bu bakış açısı dardır,siyasal ideolojik ve diğer toplumsal etkenlerden so yutlanarak ele alınmıştır ama gene de, CHP tekeller ilişkisine yaklaşmada bize önemli bir ipucu verecektir...

CHP'nin tarımsal kesimde "yapısal değişiklik" olarak önerdiği toprak reformu, kooperatifleşme,"köykent"leşme de bu açıdan incelendiğinde bir anlamı olabilir.Sanayinin gelişimi için önündeki engeller temizlenmeli,sanayi ürünlerine tarım kesiminde yeni pazar alanları bulunmalı,tarımın modernleştirilmesi (işgücü ucuzlayacak) için tasarruf birikimi yapılmalı,tarımda yaratılan gelirin rasyonel bir tarzda kullanımına gidilmelidir.Yeni pazar alanının açılabilmesi,tarımda geri üretim ilişkilerinin tasfiyesi,tasarruf birikimi ile tarımın modernleşmesi,kaynakların israfına yol açmamakla birlikte düşünüleceğinden bu ekonomik zorunluluktan dolayı CHP'nin toprak reformu ile birlikte kooperatifleşmeyi de ele alması normaldir.Elbette ki ekonomik politikasını bu temel üzerinde oturtan CHP'nin,vaktiyle bize "plan değil pilav lazım" diyen diğer

DEVAMI 7.SAYFADA

ALEMDAR KİMYA VE KENT SABUN ve DETERJAN İŞÇİLERİ SESLENİYOR:

TOPLU SÖZLEŞME BİTTİ; MÜCADELEMİZ DEVAM EDİYOR!

Patronun "fabrikamda sendika olsun" diye getirdiği, kendi yararına çalışan faşist MİSK'e bağlı Tür-Pek İş sendikasına karşı biz Alemdar Kimya işçileri DİSK'e bağlı Petrol-Kimya İş sendikasını getirdik.

Sendikayı getirirken 30 arkadaşımızın çıkışının verileceğini öğrenince yemek boykotuna başladık. Boykot bir haftayı geçtiğinde patron sendikayı kabul etti. Fakat sendikanın getirilmesinde en önde dövüşen bir işçi arkadaşımızın işten atılmasına engel olamadık. Oyunlar burada bitmedi. Patron fabrikanın sabun çıkan bölümündeki işçileri "fabrikanın adı değişiyor, imza atın" diyerek kandırıp ayrı bir şirket haline getirdi. Böylece 60'a yakın işçi çalışan sabunhane kısmı ayrı bir fabrika imiş gibi sendikanın dışında kaldı.

Aynı patron tarafından sömürülen, aynı yemekhanede yemek yiyen, aynı çatı altında çalışan, aynı muhasebeciden para alan işçiler iki ayrı şirkette çalışır, sendikalı ve sendikasız işçiler haline geldik. Sabunhanede çalışanların çoğu kadın işçi olduğu, bu düzen tarafından bilinçsiz ve eğitimsiz bırakıldıkları için patronun baskıları karşısında kolayca kandırıldılar.

Sabun kısmının aynı sendikaya üye olması için çalışmalara girdiğimizde gördük ki kanunlar da bizden yana değil. Kent sabun fabrikası Kimya iş kolunda değil, Gıda iş koluna giriyormuş. Böylece kanunları yapanların nasıl işçileri bölmek için iş kollarını böyle kasdi ayırdıklarını bir güzel anladık.

Toplu sözleşme dönemi gelip çattı. Biz aynı çatı altında çalışan işçiler olarak burjuva kanunlarının bizi böyle bölmesine mani olmak için ve sabun kısmının da aynı sendikaya kaydolması için tek vücut, tek ses tek yumruk halinde toplu sözleşme görüşmelerine başladık. Patronun Kent Sabun'un sendikalanmasına karşı olduğunu ve istediğimiz ekonomik taleplere "hayır" dediğini görünce bir günlük ihtar mahiyetinde yemek boykotu yaptık. Boykot, sabunhane ve kimya bölümündeki işçilerin 3 vardiyada da disiplinli bir şekilde boykota katılması ile başarıyla sonuçlandı. Boykotun ertesi günü toplu sözleşme görüşmesinde patron bizim kararlılığımız karşısında sabunhanenin de Petrol-Kimya İş'e kaydolmasına razı oldu.

Fakat sabunhanede çalışan 60'a yakın işçi arkadaş arasında işçi sınıfı bilinci ve dayanışması yaratarak mücadeleye ittiği gerekçesiyle bir kadın arkadaşımızı tazminatını vererek işten attı.

Böylece "işçi önderlerini işten atarsam önderler biter, mücadele durur" zannetti. Halbuki arkadaşlarımızın arkasından onlarca önder, onların yerlerini aldı. Biz şunu çok iyi biliyoruz ki sendikal mücadele, siyasi mücadeleden ayrılmaz. Toplu sözleşmeler biter fakat bizi bunlar kurtaramaz. Bizi ancak kendi iktidarımız kurtaracaktır.

Alemdar Kimya ve
Kent Sabun işçileri

DEMİRER'DEN ATILAN BİR İŞÇİNİN MEKTUBU

Çalışmaya başlamadan önce işçilik, işçilerin çektiği çileler, üzerlerinde oynanan kumarlar nedir bilmezdim. Hatta işçilerin fabrikaları işgal etmelerine, grevler yapmalarına kızar, onları yedikleri ekmeğe nankörlük etmekle suçlardım.

İş bularak bir fabrikaya girdim her şeyin iyi, güzel bir şekilde gideceğini, çalışarak yükseleceğimi, aylığımızın artacağını, patronun haklarımızı vereceğini ve sendikanın bize yeni haklar alacağını sanmıştım. Yanılmışım, ben patronları, sarı sendikaları, onların köpeklerini tanımıyormuşum. Şimdi tanıdım onların ne olduğunu, kendimin ne olduğunu, işçilerin ne için mücadele yapmaları gerektiğini daha iyi anladım.

İş yerine patronun getirmiş olduğu Oto Metal-İş sendikası fabrikada işçiler adına patronla ve kendi temsilcileriyle bir toplu sözleşme imzaladı. Bu toplu sözleşmeyi açıklamaya gerek görmüyorum. Çünkü patron için mükemmel işçi için ise iki yıllık felaket.

Bu toplu sözleşmeden sonra bir kaç arkadaşla beraber bu patron sendikasını fabrikadan atmaya karar verdik. Uzun araştırmalar ve bu iş için de yetişmiş, uzmanlaşmış kişilerle yaptığımız görüşmeler sonunda sendika değiştirmenin bilinçli olarak toplu sözleşmeye dört-beş ay kala yapılması gerektiğini öğrendik. Kendimizi daha iyi yetiştirmeye ve fabrika içinde örgütlenmeye başladık.

İşçileri kendi menfaatleri için satan, bizlere iki yıllık adi bir toplu sözleşme imzalıyan temsilcileridevirdik.

O sıralarda sendikanın genel kurul toplantısı vardı. Bu genel kurulda sendika genel başkanı Mahmut Bilgiç'i devirmek için hazırlanan bir muhalefet gurubu olduğunu haber aldık. Bu bizim için güzel bir fırsattı, muhalefet gurubunun arasına girerek bağımsız patron sendikasını yok etmek imkânı vardı. Muhalefet gurubuyla tanıştık. Muhalefet gurubunun başkan adayı Bilal idi. Bilal, Oto Metal-İş sendikasını patron sendikası olmaktan kurtaracağını, işçiler için çalışacağını, işçilerin haklarını sonuna kadar arayacağını uzun uzun anlattı. Biz de onun anlattıklarına inandık, desteklemeye karar verdik. Bir hafta sonra toplanarak genel kurulda nasıl davranacağımızı kararlaştıracaktık. Toplantı yerini ve zamanını bize sonra bildirecektiler. Bir hafta boyunca hergün Bilal'ın haberini bekledik. Ama boşuna beklemişiz haber gelmedi. Ben bu işten umudu kesmiştim. Ertesi hafta bir haber geldi, bize Bilal' ın satıldığını ve bu işten vazgeçtiğini anlattılar.

Bilal satılmıştı, hem de sendikada profesyonel bir göreve onbin lira aylığa ve dayalı döşeli bir apartman katına. Bilal şerefiyle başlattığı bu hareketin sonunda elbetteki mükafatını görecekti. Bizler onu başkan seçecektik o da kutsal görevinde şerefiyle çalışarak saygıların, sevgilerin en güzeline ulaşacaktı. Bilal bunu yapmadı, namusunu, şerefini sattı. Tüm emekçi sınıfın nefretini kazandı. Ama bu karakterdeki insanlar için şeref değil, işçilerin sırtından kazanılmış paralar gerek.

Bu işe başlamıştık, sonunu getirmek gerekti. Sendikada çalışan ve tüm delegeler tarafından sevilen iyi bir arkadaş vardı. Sendika genel başkanlığına onu teklif ettik. O da kabul etti. Delgelerle yaptığımız görüşmelerden sonra yeni muhalefet gurubunu ve yeni seçilecek arkadaşları kararlaştırdık. Genel kurul için muhalefet gurubumuz herşeyiyle hazırdı, kazanmaması için hiçbir sebep kalmamıştı.

Burada da patron köpekleri sahneye çıktı. Bu muhalefet gurubunun faaliyetini, kimlerin nerelere seçileceğini efendileri olan Mahmut Bilgiç'e olduğu gibi anlattılar. Biz karar vermiştik ne olursa olsun dönmek yoktu.

O gün geldi, delegeler bir düğün salonunda toplandı. Sadece dört delege eksikti. Diğerleri Mahmut Bilgiç'in saltanatına son vermek için hazırdı. Herşey iyi başladı, divan heyeti secildi, konusmalar yapıldı. esKi tüzükten bazı maddeler çıkarıldı, yeni maddeler kabul edildi. Sıra başkan seçimine geldi.

Mahmut Bilgiç, divan başkanından söz aldı ve kendisinin başkan olduğu gurubunu açıkladı. Sıra bizim guruba gelmişti. Bizim başkan adayımız da divandan söz istedi, tam konuşmaya başlıyacağı sırada muhalefet gurubunda önemli yer tutan şahıslar, başkan adayının adaylıktan çekilmesini söylediler, ortalık karıştı, her kafadan sesler yükseldi, sonunda başkan adayımız adaylıktan çekildi.

Neden bizim gurubumuz seçimlerden çekilmişti? Çekildi tabii, burada Mahmut'un işçilerin sırtından kazandığı paralar ortaya çıkmıştı. Muhalefet gurubunu teşkil eden delegelerin çoğu bu paralar karşısında satabilecekleri neleri varsa sattılar. Genel kurul sona erdi. İşçilerin baş belası kapitalizmin savunucuşu Mahmut Bilgiç yine genel başkandı. Yaptıklarından bü yük gurur duyan bir çok delege başkanı tebrik ettiler ve ceplerine inen o kirli paralarla, kulaklarına fısıldanan tatlı vaadlerle evlerinin yolunu tuttular.

Bunca uğraş boşa gitti. Ben kaybettiğimiz için üzgün değilim. Bir genel kurul sona erdi, bir diğeri başlıyacak. Savaşlar kaybedile kaybedile kazanılır. Uğraşların daha çok çeşitli günleri var. Bu uğraşlar her yerde emekçi sınıfın zaferi gerçekleşene kadar devam edecek.

REFORMİST UZLAŞMACILIĞA KARŞI BİRLİK VE MÜCADELE!

Altaş fabrikasındaki bir işçi arkadaşın, fabrikalarında geçmiş mücadele deneylerini anlatan, ders çıkartılması gereken noktaları işaret eden mektubunu yayınlıyoruz. Dikkati çekmesinin yararlı olacağı ve üzerinde düşünülmesi gerektiğini düşündüğümüz bazı kısımların altını biz çizdik, onun dışında arkadaşın mektubunu aynen yayınlıyoruz.

Devrimcilerle işçiler bütünleşmediği sürece bir işçi sınıfının partisi mümkün olmaz. Doğru bir örgüt anlayışı olmıyan, işçilere yanlış bilim götüren ve sosyalizmi utangaçca savunan örgütlerin üstünde durmayacağım. Ben özellikle kendi fabrikamdan bahsederek reformist DİSK yöneticilerinin tavırlarını, yaptıklarını anlatacağım.

Altaş fabrikasında 260 işçi patron yanlısı sarı Metal-İş sendikasından istifa edip devrimci Maden-İş'e üye olduk. Bunun üzerine iki arkadaşımızı hiç bir gerekçe göstermeden işten çıkardılar. İşçiler arasında büyük rahatsızlık oldu. Mesai saati bittikten sonra toplu olarak sendikaya gittik. Hepimizin kafasında şu belirdi, emeğiyle çalışan, değerleri yaratan işçi sınıfının kaderi, çalışmayan azınlık bir sınıfın elinde olamaz: O zamanki 4. bölge temsilcimiz Adem Karabaş, bizim kanunlara yalvarmamızı önerdi. Kişilerden medet bekler gibi Ecevit'e tel çekti. Çalışma bakanlığına ve mahkemeye başvurdu. Patrona telefon etti. Netice: mürcaat edilen yerler, hepsi aynı kafaların aynı beyni. Yani kendi sınıfının gücünü bırakıp sömüren sınıfın iyiniyetine başvurdular. Diğer yanda biz işçiler toplu olarak iki arkadaşımızı üç gün işyerine gücümüzle işe götürdük. Diğer yanda işçi sınıfının gücüne inanan sosyalistler dışarıdan bizim yardımımıza koştular. Bildiri dağıttılar, bizim haklı olduğumuzu ispatlamaya çalıştılar. Bizimle her türlü yardımlaşmayı düşünüyorlardı. Fakat bunu duyan, "koltuk devrimciliği" yapan sendika ağaları, herhalde devrimcilerin işçilerle bücünlesmesini istemedikleri icindir ki ve patronları darıltmamak içindir ki, hemen havadan sudan bir bildiri dağıttılar. Dışarıda devrimcilerin dağıttıkları bildiri ile hiç alâkamız yoktur, egemen sınıflara ve kanunlara saygımız var anlamında...

Ve bizlere şunu söylediler: "ben patronla konuştum, bu iki arkadaşın haricinde işçi atmayacak ve patronun kararı, sözü kesindir." Bizse iki arkadaşı sendikada organizatör olarak çalıştırınız dedik. Bizleri aldatmaya çalıştılar, tabi buna inanmadık. Ama dinlemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Patronların iyi insan olduğunu durmadan tekrarlamanın sonunda aradan üç gün geçmeden patronların bekçiliğini yapan kolluk kuvvetlerini ve jandarmayı fabrikaya yığdılar. Jandarmanın baskısı sayesinde yedi arkadaşımızı daha işten attılar. Sebep sorduğumuzda aynı lâf, "iş aktiniz feshedilmiştir".

Sendikanın tekrar pasifliği ortaya çıktı. Kendi sınıfının çıkar menfaatleri için uğraşmayıp, şahsi koltuklarının sağlamlaşmasını düşünüyorlar. Ama düşünmüyorlar ki, kendi yenilmelerinin sebeplerini hazırlamaktalar. Tarih göstermiştir ki, yanlışların yıkılması mutlaka olacaktır. Devrimcilerin ve işçi sınıfının gücünü inkâr eden, işçilere doğruları söylemekten korkan, işçi sınıfının kurtuluşunu sosyal demokrat kuyruğuna takmak isteyen hangi kuruluş, hangi örgüt olursa olsun mutlaka bir gün hesap verecektir.

Ecevit'ten-patrondan medet bekleyen ağalarımız, on gün sonra 6 arkadaşımızın daha atıldığını görünce işçiler önünde kıvırmaya başladılar. Bölge Çalışma'da yetki de alamadılar. Tekrar iş işçilere kaldı. Toplu olarak saat sekizde işe girmeden sekiz servis otobüsü ile Bölge Çalışma'ya gidip yetkiyi aldık. Fakat bu da yetmedi. 5. İş Mahkemesi yetkiyi verdiği halde, 2. İş Mahkemesi yetkiyi bozup Metal-İş'e verdi. Bunları yazmamdaki gayem, patronlarla kanunların birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğunu açıklamaktır.

Bu azınlık sömürü mekanizmasının karşısında devrimci geçinen örgütlerin dağınıklığının güçlü olan işçi sınıfının gücünü parçaladığı ortada. Bununla birlikte uygulanan yanlış teori ve pratik, güçlü emekçinin üstündeki güçsüz azınlığın tahakkümünü getirmektedir.

Kanunların da bize baskı aracı olduğunu gören biz Altaş işçileri kendi haklı davamızı gücümüzle alacağımıza inanarak fabrikada üretimi durdurup dışarıda boykot yaptık. Fakat aracı taraf, devrimci sendika bize bir çadır dahi vermekten korkup yanımıza gelmeyi sakıncalı gördü. Ve sendikaya gitmemizi dahi normal karşılamadı. Yani bizim haklılığımıza ya inanmıyor, ya da patronların haklı olduğuna inanıyor. Yani egemen sınıflardan mı yoksa işçiden yana mı olduğunu anlamak mümkün olmuyor.

Direnişimizden üç gün sonra patron bize şu öneriyi getirdi: Bir sene daha sendikayı istemeyin, sizin her istediğinizi yani ekonomik talebinizi kabul eder, çıkan arkadaşlarınızı geri alır, noterde senet yapar, sizi çıkartmıyacağıma dair söz veririm... Bizler patronun bu sahte tavizine inanmıyarak devrimci sendika çatısı altında toplanmayı kararlaştırdık ve patronun teklifini reddettik.

Biz grev yerinde mücadelemizi sürdürürken merkezden gelen bir yönetici heyet, kaymakam ve patronla anlaşma masasına oturup bizden habersiz anlaşmayı imzalayıp karara bağlıyorlar. Anlaşma şöyle: İşyerinde Maden-İş'in tanınması, çıkarılan 17 arkadaştan patron istediği 5 kişiyi işe alması ve 3 lira ücretle zam kararı.

Bizleri sendikada toplayıp anlaşma yaptıklarını açıkladılar. Ve bunu bir başarı olarak bize yutturmaya çalıştılar. Sıkıyönetimin gelebileceğinden bahsedip "direnişin bir an önce sona ermesini" söylediler. İşçi hareketinin haklı davasını sıkıyönetimle korkutup pasifleştirmeye çalışmaktadırlar. Sıkıyönetim, egemen sınıfların, emekçi halkın üstünde baskı aracı olduğu müddetçe, biz emekçiler hakkımızı istediğimiz zaman, burjuvalar, sıkıyönetim ilân ederler. Biz sessiz köle olduğumuz zaman sıkıyönetimi kaldırırlar. Peki soralım, devrimci örgütlerin, sendikaların görevi nedir? Bize açıklansa da biz de sessiz sedasız patronlara kul köle olmayı kabul edelim. Bu sıkıyönetimin nasıl kalkacağını sorduğumuzda "devrimci" sendika ağamız şöyle cevap verdi: "Biz akıllı devrimciyiz". Herhalde bu sözü Ecevit'in patronların akıllı dostu olduğundan almıştır. İşte görülüyor, onlar burjuva çıkarlarını düşünüyorlar, sınıfımızın kaynaşması için değil, kapitalist düzende makam ve mevki için çalışıyorlar.

Altaş'lı bir işçi

CHP Kapitalizme ve Tekellere karşı değildir!

burjuva partilerinden özellikle AP'den daha ciddi bir planlama anlayışı olacaktır. Yapılan planların çok daha gerçekçi ve uygulanabilir olmasına, mevcut kaynakların gereksiz yere çarçur edilmemesine özel bir dikkat gösterecektir.

Özetlersek;

CHP'nin "ekonomik düzen değişikliği" olarak ileri sürdükleri olsa olsa tekelci yapının yeniden düzenlenmesidir. CHP bu düzenleme içinde sınıf çelişkilerini yumuşatmaya çalışıyor, tekelci gelişimin kitleler üzerinde yarattığı etkilerin sivri ucunu yontmaya çalışıyor. Orta ve küçük sermayeyi tekelci gelişim karşısında çeşitli tedbirler alarak korumak istemesinin asıl nedeni de budur. CHP'nin diğer bir burjuva partisi AP ile olan farkı sosyalistlerin görüşleriyle olan farkla kıyaslandığında hemen hemen yok denecek kadar azdır. O kadar ki, böyle geniş bir kıyaslama yapıldığında AP'nin ekonomik görüşleri ile CHP'ninki çakışır.

SOSYALİSTLER, CHP İKTİDARA GELDİĞİNDE ONUN EKONOMİK UYGULAMALARI KARŞISINDA NASIL TAVIR ALMALI.

CHP ekonomik programında iktidara geldiğinde ücretleri, taban fiyatlarını yükselteceğini, bütün kaynakları sanayileşmeye yönelterek işsizliği kaldırmak isteyeceğini belirtiyor. Aynı zamanda, Toprak, kooperatifleşmeyle birlikte tarım kesimindeki emekçilerin hayat düzeyinde belli bir iyileşmeyi düşünmektedir. Orman köylüleri ve güney sınır boylarında kaçakçılık yapan emekçilerin lehlerinde tedbirler alacağını belirtiyor.

Şüphesiz ki bunlar -sosyalizm karşısında bu anlamda yetersizliği üzerinde durmaya gerek bile görmüyoruz- düşünce olarak iyi şeylerdir. Ama toplumsal olaylar belli kanunlar tarafından yönetilmekte, günümüzde de toplumsal olaylara damgasını sınıf mücadelesi vurmaktadır. "İyi niyet" toplumsal gelişim sürecine bilimsel yaklaşılmadığı, bütünüyle nesnel kanunlarca yönetilen toplumsal gelişme sürecine bu kanunlara uygun yöntemlerle etki edilmediği sürece geçersiz kalır. CHP ekonomik düzeyde işçi sınıfı ve emekçilerin yaşantısında elle tutulur belli bir iyileşme yapamayacaktır, çünkü, ne üretici güçlerin gelişimine ayak bağı olan tekelciliği, geri üretim ilişkilerini görmüştür, ne de, bunları tamamen tasfiyeye yönelik etkin tedbirler almayı düşünmektedir. CHP ne kadar isterse istesin -ki bu iktidar döneminde de görüldü- tekelci yapıda düzenleme yapmakla kendisini sınırladığı için emekçilerin hayatında belli bir iyileşmeyi gerçekleştiremez. Bu yöne yönelik çabaları engellenecek, güdük kalacaktır. Hastalık, insanların özellikle tekelcilerin veya hükümetlerin "iyiniyet" yoksunluğundan değil, maddi üretim ilişkilerinden ileri gelmektedir. CHP'nin emekçiler lehine görülen ekonomik politikası, hastalığın radikal tedavisine yönelmediğinden, onun yerine belirtileri ile uğraştığından sonuç olarak emekçilerin geniş kitlelerin gözünde iflas edecektir. Sınıf mücadelesinin sert kayalarında bu "iyiniyet" gösterisi, başını kayalara çarpa çarpa parçalanacaktır...

CHP kendisini Türkiye sol hareketinin tek temsilcisi olarak göstermekte, AP, MHP gibi faşist partiler de onu "komünist" olarak lanse etmektedir. Sosyalist hareketin içindeki unsurlar bunu iyi değerlendireceklerdir. CHP iktidarında emekçilerin, geniş kitlelerin gözünde iflas eden bütün "sol" olmamalıdır. Gelecek için böyle kara bir lekenin kalmaması, sosyalizmin sosyal-demokrasi'ye karşı bağımsız çizgisini vurgulamaktan, emekçilere sosyal-demokrasi' yi olduğu gibi, bütün yönleriyle tanıtmaktan geçer. Son faşist tırmanış karşısında sosyalistlerin öncülüğünde kitlesel direnmelerin ortaya çıkmaması, yerine CHP ve Ecevit'in "sol" adına tek engelleyici güç olarak görünmesi, gelecekte gerçek solu bekleyen bu tehlikeyi daha da arttırıyor.

Sosyalistler, emekçilerin yaşantılarında belli bir iyileşme vaat eden CHP'nin her türlü girişiminin yanında olacak, bu girişimlerin gericiler tarafından geçersiz kılınmaması için var güçleriyle çaba sarf edeceklerdir. Ama bütün bu girişimlerin amacını, yetersizliğini emekçilere gösterecek, gerçek kurtuluşun işçi sınıfının öncülüğünde inşa edilecek sosyalizmde olduğunu vurgulayacaktır. Anti-tekelci, anti-emperyalist, her türlü geri üretim ilişkilerine karşı verilecek olan halk devrimi bu yolda ilk ve tarihi anlamda büyük bir adımdır. Böyle bir devrimin üzerinde kapitalizm tamamen tasfiye edilerek sosyalizmin inşasına geçilecektir. CHP'nin şimdiki tabanı geniş emekçi yığınların, küçük-burjuvazinin, ezilen köylü kitlelerin kurtuluşu buradadır, bu süreç içindedir. Her sosyalist CHP'nin tabanında çağrıda bulunarak; burjuvazi ile olan işbirliğini parçalamalarını, sosyalistlerle elbirliğine girmelerini, toplumsal mücadelenin "iyi niyetten" çok öte sert, amansız olduğunu emekçi kitlelerin yaşantısındaki gerçek iyileştirici dönüşümlere, ancak anti-tekelci köklü dönüşümlerle varılabileceğini söyleyecektir.

anarko sendikalizm üzerine

"...çünkü onlar, bunları kabul ederlerse, kendi sendikalarındaki işçiler de, toplu sözleşme görüşmelerine katılmak, kendi temsilcilerini ve yöneticilerini seçmek isteyeceklerdir."

Ve nihayet 23 Şubat 1976 tarihli 4. sayıda şöyle diyorlar:

"İşçileri toplu halde tam bir birlik içinde görmek patronu korkutuyor. Patron sendika yöneticilerini ve temsilcilerini satın alma denemelerine girişemiyor."

Ve aynı sayı aynı yazıda biraz sonra;

"biz, işçilerin sendikalarda, sendika yöneticilerine güvenmedikleri bir sendika anlayışını yanlış görüyoruz...İşçiler sendika yöneticilerini en bilgili, en inançlı, mücadelede denenmiş, tecrübeli arkadaşlarının arasından seçerler...İşçilere genel olarak sendika örgütlerine ve yöneticilerine güvensizliği aşılamamalıyız. Çünkü gerçekten de en iyi toplu sözleşmeyi işçiler topluca imzalayamazlar.

ASİS'in işçilerin topluca görüşmelere katılma ve sendika yöneticilerinin her 4 yılda bir mutlaka değiştirilmesi ilkelerinde biz örgütü ve önderleri redde kadar gidebilecek temelli yanlışlar görüyoruz."(Altını biz çizdik. Halkın Kurtuluşu s.4)

Evet bir yandan "Elka işçilerinin açtığı patron ve sendikayla aynı masaya oturma" mücadelesinin bayrağını yükselteceksin, bir yandan da bunun yanlış olduğunu söyleyeceksin ve sonra her tarafa yaydığın görüşünü değiştiririrken hiç kimseye bir şey demiyeceksin.

Görüş değiştireceksin ama tam iki yüzlü küçük-burjuvalar gibi görüşünü değiştirdiğini bile belli etmeyeceksin. Yanlışının ortaya çıkmasından korkacaksın. Sonra da kalkıp diyeceksin ki ben işçi sınıfının devrimci politikasını savunuyorum. Ve eğer kitleler benim politikamı takip ederse kurtuluşlarını gerçekleştireceklerdir.

Kitleleri siz bu iki yüzlü politikanızla devrime değil ama karşı devrime götürmek isteyebilirsiniz; ve zaten anti-komünizm yolunda başarı (!) ile mesafe katediyorsunuz.

Yazımızı bitirmeden önce DİSK yöneticilerinin politikası üzerine de bir kaç sözümüz var.

DİSK yöneticileri Elka grevinde işçileri yalnız bıraktılar. Yanlış bir anlayışın yanlış bir yola sürüklediği işçileri onlar desteklemeyerek daha da yanlışın içine ittiler. Onlar Mao'cu provokatörlerin propagandasına malzeme hazırladılar. Oysa Elka işçileri işçi sınıfının bir parçasıdır. Elka işçileri bu mücadeleye Cenan Bıçakçı'nın isteğinden değil, patronun zulüm ve sömürüsünü iliklerine kadar hissettikleri için girdiler. Patronun azgın sömürüsünü azaltabilmek için girdiler. Ama DİSK yöneticileri ne yaptı? İşçi sınıfının diğer üyelerinden toplanan paraları Elka işçilerinden esirgedi.

ASİS İstanbul şubesinin genel başkanın muhalefetine rağmen hep beraber toplu sözleşmeye oturma kuralının yanlış olduğu ve vazgeçilmesi kararından sonra, DİSK yöneticileri olayı kendi reformist politikaları için bir malzeme olarak kullanmaya kalktılar.

Grev yerinde konuşan Maden- İş genel sekreteri Mehmet Ertürk bugüne kadar devrimcilerin ve ileri işçilerin burjuvazinin ağzından çok duydukları karalamalara başvurdu. Meselenin neye yanlış olduğunu koyup, Cenan Bıçakçı'nın ve Mao'cuların tavırlarını teşhir edeceğine öğrenciler hakkında şunları söyledi:"..babasından harçlık alarak yaşamını sürdüren yani işveren nasıl işçileri sömürüyorsa babasını sömürerek devrimcilik yapanlar, işçilerin lideri olmak istemektedirler..."(Bak. İlerici Yurtsever Gençlik s.9)

Öğrencilerin öncü olmadıkları doğru. Emekçilerin mücadelesinde öncülük sınıf olarak proletaryanın ve örgüt olarak da onun partisine aittir. Fakat işçi sınıfının partisinde işçiler ve sosyalizm mücadelesine baş koymuş aydınlar vs. vardır. Ve parti içinde köken farkına bakılmaz.

Bu yüzden Mehmet Ertürk'ün yukardaki ifadesi işçilerin ve gençliğin mücadele yoldaşlığını bozmaya yönelik, burjuvazinin kiralık yazarlarının sabah-akşam yaptıkları bir demagojiden başka bir şey değildir.

"İşçiler kendileri liderdir" derken M.Ertürk'ün liderliğin aynı zamanda siyasi ve örgütsel bir şey olduğunu kavramadığı, Cenan Bıçakçı'nın paraleline düştüğü açık. (Yukardaki lâfları, altını çizerek yayınlayan öğrencilerin gazetesi "İlerici Yurtsever Gençlik"in tavrını nasıl izah etmeli?) Elka işçilerinin mücadelesi uzun bir zamandan beri devam ediyor. Bittiği zaman yapılacak bir değerlendirme bize bir çok değerli özgül deney kazandıracaktır.

Yaşasın Elka işçilerinin mücadelesi !

Sosyalist işçiler sendika yönetimine !

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM KAVGASINDA

SOSYALİST GENÇLİK

1.(18) sayı çıkıyor!

sına sebep olacak olankâr oranını korumak için, yasaların da kendine verdiği hakka dayanarak fabrikaları kapatacak ama hemen yine açacaktır. Böylece uzun süren toplu sözleşme dönemlerinde birikmiş haklarını vermek yerine tazminatlarını ödeyecek, diğer yandan işçi sınıfının mücadelesini kırabilmenin yolunu da bulmuş olacaklardır. Ve işverenler istediklerini tüm sınıf ve gruplara anlatabilmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Öyle ise arkadaşlar, burjuvazinin işçi sınıfını bağlamak istediği tecrit zincirini kırabilmek için, işçi sınıfının acil demokratik talebi haline gelmiş dayanışma grevi ve genel grev için ve nihayet insanların bütün bu hesapları yapmayacağı, bütün bu cefalara katlanmak zorunda kalmayacağı sömürüsüz bir toplum düzeni, sosyalizm için mücadele bayrağını yükseltelim !

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında

öncü

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi: Mehmet Kırlı;
Sorumlu Yazı İşleri Md: Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri: Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray İst.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI: 6

Dizildiği yer: elektronik dizgi   Basıldığı yer: Özkan mat.   Son baskı tarihi: 30.4 1976

BURJUVAZİ SALDIRIYA HAZIRLANIYOR

İşçi sendikaları,sömürüyü (artı-değeri) sınırlandırabilmek ve böylece biraz daha iyi hayat şartlarına sahip olmak için,işçilerin kendi aralarındaki dayanışma yokluğunun bilincine varmalarıyla meydana gelen örgütlenmeleridir.Ve böyle bir örgütlenmenin varlığı,işverenlerin,işçiler örgütsüz oldukları takdirde onlara hiçbir hak tanımadığının en açık kanıtıdır.

İşveren sendikalarının varlığının esas sebebi de ,işçi sendikalarının karşıtı olarak,sömürü oranını (artı-değeri) arttırabilmektir.Öyle ki,kendi aralarındaki rekabetin sonucunda işçilere daha fazla hak vermek zorunda kalmasınlar.Bu rekabeti örgütlenerek belli bir uyum içersinde tutsunlar.Nitekim işveren sendikaları başkanı Halit Narin'in "kararlarımızı dinlemeyip,işçilere istedikleri hakları veren işverenleri iflas ettireceğiz" demesi bunun açıkça ortaya konulmasıdır.

Örgütlenmelerinin diğer bir yararı da,düşmanlarını (yani işçi sınıfını) toplumdaki diğer katman ve gruplardan tecrit edebilmek ve böylece kendilerine daha genis bir des*tek sağlayarak işçilerin sürekli o*larak aşırı sömürülmelerine karşı , seslerini çıkarmalarını engellemek oluyor.Çünkü toplumda burjuvazi ile proletaryanın dışında diğer sınıf ve katmanlar var ki onların kimin yanında olacağı bazı durumlarda başarının şartı olabiliyor.İşte işverenler (burjuvazi) sömürüyü yüksek oranda tutabilmek,kamuoyunda haklı oldukları kanaatini uyandırabilmek ve dolaysız isteklerini belirleyebilmek için sömürülerinin devamının esas şartı olan devletin dışında örgütlenmek ihtiyacını hissediyorlar.

Nitekim Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun 11.Genel Kurul'u da bir defa daha bu gerçekleri açıkça gözler önüne serdi ve işçi sınıfının başına yeni nasıl belalar sarılabileceğini açıkça tartışıldığı arena oldu.

Öyle ise tüm işçi arkadaşlar ve sosyalistler,bu konuşmaları ve kararları bilmeli,bunların sınıf mücadelemizin gelişimine,gidişine ne gibi etkileri olacağını tespit edebilmeli ve nihayet tüm burjuvaziyi yere çalmak için,daha doğru söylemek gerekirse -bu yolda - meseleyi nasıl ele almamız gerektiğini bilebilmelidirler.Düşmanını tanımayan bir ordunun,gözü kör ve kara olur.

İŞVERENLER (BURJUVAZİ) NE YAPMAK İSTİYOR ?

11.Genel Kurul'da burjuva aleminin bütün tanınmış simaları birer konuşma yaptılar.Ve onlara ilaveten de işçi toplantılarına ilgi göstermeyen ama işverenlerin toplantılarında her zaman hazır bulunabilecek olan,Başbakan Yardımcısı Turhan Feyzioğlu,Devlet Bakanı Seyfi Öztürk , Kitap Düşmanı Milli Eğitim Bakanı A.Naili Erdem,Ulaştırma Bakanı Nahit Mentese,Sosyal Güvenlik Bakanı Mahir Ablum,Diyanet İşleri Başkanı Lütfi Doğan ve diğer senatör ve milletvekilleri katıldılar.

Yani aile tamamladı

Şimdi bu ailenin,işçi sınıfı için "fermanına" geçelim.Ve görelim, o vatanperver (!) işverenlerimiz ne gibi güçlüklerle karşı karşıyalarmış.

Saygıdeğer işverenlerimizin en çok yakındıkları konu her zamanki gibi ücret artışları.Öyle ki ücret artışları yatırımlarını engellemesine kadar varıyormuş.Ve bu yüzden de memleketimiz kalkınamıyormuş.Örneğin kongrede konuşma yapan Türkiye Sanayici ve İşadamları derneği (TOSİAD) Başkanı Feyyaz Berker şunları söylüyor:*"Ücretler ve ödemeler ölçüsüz artmakta,üretimde verimlilik hızla düşmekte ve fiyat artışları önüne geçilmez zorunluluk olmaktadır."* Onun hemen yanında İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin de şunları ekliyor:*"Grevlerin pek çoğu haklı nedenlerden değil,ideolojik saplantı ve kasti davranışlardan doğmaktadır....İşçi talepleri,iş hayatının tahammülünü aşmıştır."*

Bunlar hep aynı teraneler.Gerçek olup olmadıkları artık dost düşman herkes tarafından bilinen şeyler.(ÜNCO'nün daha önceki sayısında işçi ücretlerinin ne durumda olduğu yeteri kadar anlatılmıştı.)

Ama burada bizim için önemli olan,bu eski teranelerin tekrar edilmesindeki amacı tekrar etmek pahasına bile olsa bir defa daha göstermek ve bu genel kurul'da eski teranelere eklenen yeni şeyleri ortaya çıkararak yazımızın girişinde kısaca belirttiğimiz sömürü oranının nasıl arttırılmak istendiğini ve kendi aralarındaki rekabeti hangi yollarla engellemek istediklerini açıp,buradan çıkan sonuçların işçilerin hayatına neler getireceğini,mücadelemizin karşısına ne gibi engeller dikeceğini ve bu engelleri nasıl aşacağımızı tespit edebilmektir.

İşverenlerin ücret artışlarından bu denli yakınmaları bize işçi sınıfının haklı mücadelesini kamuoyunda tecrit edemediklerini ve önümüzdeki dönemde bunu çokça ihtiyaçları olacağını gösteriyor.Hele içinde yaşadığımız yılın 1976,yani çift rakamla biten yıl olduğunu (çift ra*kamla biten yıllar Türkiye'de yoğun* toplu sözleşme yıllarıdır) ve bu sene 1000'i aşkın sayıda toplu sözleşme olduğunu düşünürsek bu durum daha bir anlam kazanıyor.Ve nihayet Berker'in hemen arkasından su sözleri ilave etmesi şaşırtıcı değildir artık:*"Türkiye'de 870 bin sendikalı işçi bulunmaktadır.Tartışmalara konu olan sendikalı işçi sayısı, Türkiye'nin tüm ekonomik faal nüfusu içindeki yeri yüzde 6'dır.Kavga 870 bin sendikalı işçi ile 1000 kadar sanayi işletmesi arasında sürüp gitmektedir."*

İşçilerin ekonomik faal nüfus içerisindeki payı yüzde 6 imiş. Oysa, herkesin bildiği gerçek,kapitalist ekonomide,esas üretimin işçi sınıfı tarafından meydana getirildiğidir.Diğer yandan,yine kendi burjuva istatistikleri bile Türkiye'deki sigortalı işçi sayısının 1,6 milyon olduğunu kabul ediyor.Kaldı ki 1975 nüfus sayımında Türkiye'de işçilerin yaklaşık sayısının tarım proleterleri de dahil olmak üzere 6 milyona yakın olduğunu kabul ediyor.Ve hatta aynı genel kurul'da,Halit Narin *"Sigortalı işçilerimizin en az üçte ikisini istihdam eden yatırımların yarısını gerçekleştiren,imalat sanayinin hemen hemen tamamını deruhte etmiş olan,Türk Hür Teşebbüsünün yeri ve fonksiyonunu üzerinde tartışma yapılamaz."* diyor.Halbuki işçilerin Türkiye ekonomisi içersindeki payı bu kadar az ise,Türk hür teşebbüsünün makineleri sihirli değnek ile kendiliğinden mi çalışıyor?Özel sektörün ekonomi içersindeki payı tartışılmaz ama o özel sektörün tüm üretimini *meydana getiren ve fabrika* "köleliğine" mahkum edilen işçi sınıfının payı tartışılır.Hatta öylesine tartışılır ki,bunların ekonomide faal nüfus içersinde payları yüzde 6'dır.

Ama sanki herşeyi kendileri yapıyormuş gibi sesleri hiç kesilmiyor.Öyle ise bu sesi kesmek lazım,öyle ise toplumun diğer katları içinde onların yerini küçük göstermek lazım ve böyle olduğu halde fazla hak istediklerini ispatlamak lazım.İşte Narin ile Berker'in söyledikleri bu yüzden çelişiyor.Çünkü işçi sınıfının payını küçük göstereyim derken,sermayenin de payı küçük gösterilirse o zaman onun da bu kadar "feryat" etmesi hoş karşılanmaz. Ve Halit Narin hemen bu açığı kapatmak için ortaya atılıyor ve aklı sıra Berker'in söylediklerini tamamlamış oluyor.Ama biz Berker'in söyledikleri üzerinde biraz daha duralım.

Berker 870 bin sendikalı işçi olduğunu söylüyor.Ve böylece bir yandan burjuva sınıfını haklı çıkarmak isterken diğer yandan onun zalimliğini,gaddarlığını da ortaya koymuş oluyor.Çünkü resmi istatistikler sigortalı işçi sayısını 1,6 milyon olarak gösteriyor.Bu demektir ki Türkiye'de sigortalı işçilerin 800 bini yani yarısı sendikasız.Ve burjuva kanunları her işçinin "özgür"ce sendikaya girmeye hakkı olduğunu kabul ettiğine göre bu işçiler herhalde kendileri sendikalara girmek istemiyorlar.(!?)Ve bu sorunun cevabını hergün yaşadığımız hayat tekrar tekrar veriyor.Ve hergün gözlerimiz yasal hakları olan sendikalaşmak istemeleri yüzünden yüzlerce işçinin işsiz bırakıldığına,açlığa mahkum edildiğini görüyor.

Öyle ise bunca yalana ve demagojiye niye başvuruyor Berker? Daha önce de söylemiş olduğumuz gibi işçi sınıfının haklı mücadelesini tecrit edebilmek onları en azgınca sömürmeyi haklı gösterebilmek ve sonuncu ve en önemli olarak da toplu sözleşmelerin yoğun olduğu bu yıl işçilerin ekonomik mücadelesini her türlü baskı ve zorbalıkla bastırabilmeyi meşru gösterebilmek için.Yani toplu sözleşmede bulunan işçilerin üzerine copla,dipçikle ve panzerle yürümeyi haklı gösterebilmek için.(Seydişehir ve TARİŞ örnekleri ve daha yüzlerce örnek hatırlardadır)Bu söylediklerimizden ÜNCO'nün 1.sayısındaki "Sendikal Mücadele'de Faşist Baskılar" başlıklı yazıda da belirtildiği gibi,önümüzdeki dönemde sendikal mücadelenin karşısına daha azgınca bir terörü koyacağını tespit etmemiz mümkün.Bu noktanın altını çizelim ve işverenlerin taleplerini yorumlamaya devam edelim.

İşveren sendikalarının örgütlenmesinin nedenlerinden birinin de aralarındaki rekabeti "uyum" halinde tutabilmek ve böylece de karşılarındaki sınıfa (işçi sınıfı) karşı daha açık ve amansız saldırıya geçebilmek olduğu belirtmiştik.Nitekim İşveren Sendikaları Genel Kurul'undaki tartışmaların durumu bu rekabet seviyesinin ne alemde olduğunun göstergesidir.Burjuvazinin içinde, gelişmesinin her döneminde rekabet var olmuştur.Emperyalizmin (Kapitalizmin son aşaması) varolduğu günümüz şartlarında bu rekabet elbette ki serbest rekabet değildir.Burjuvazi içerisindeki gruplaşma ve çelişkiler günümüz kapitalist-emperyalist toplumlarında daha da belirgindir ve kristalleşmiştir.Emperyalizme bağımlı olan ülkemiz de,bu gerçeğe istisna teşkil etmez.Türkiye'de finans-kapital adı verilen burjuva zümresi hakim durumdadır.Kapitalist ekonominin daha rahat olduğu dönemlerde işçi sınıfından sızdırılan artı-değerin paylaşılması için kavga daha "uyum" içerisindedir.Ekonomik krizin derinleştiği dönemlerde bu kavga daha ön plana çıkar ki,faşizmin objektif temellerinden bir tanesi de budur.

11.Genel Kurul'a bu açıdan baktığımızda kendi aralarındaki çelişkileri nispeten daha "uyum" içerisinde olduğunu görüyoruz.Bunu söylemek tabii ki emperyalizmin krizlerle boğulduğu günümüz dünya şartlarında , kapitalist ekonomi için istikrar yollarının açıldığını söylemek demek değildir..Ama burjuvazinin krizleri atlatabilmek için "yeni yollar" aradığının gösterilebilmesidir.(Nitekim Türkiye'de en güçlü finans grupları Koç ve Sabancı'nın anlaşabilmeleri de bunun diğer bir kanıtıdır.Bu "yeni yolun" günümüz Türkiyesinde ne olduğu ÜNCO'nün orta sayfalarında incelenmektedir.Bu yüzden biz sadece dikkat çekmekle yetiniyoruz.)Ve nihayet AET ile olan ilişkilerimizi rekabet gücü olabilecek bir sanayi ve teknoloji istediği de gözönüne alınırsa Ertuğrul Soysal'ın MC'ye katma protokol'ü imzalamadığı için niye kızdığı anlaşılır.

Evet AET ile olan ilişkiler artık daha yoğun teknoloji istiyor.Rekabet herşeye rağmen belirleyici oluyor.İşte bu yüzdendir ki Berker , *"Verimlilik düşmesi ile yatırım kanalları etkilenmekte ve 'işçi-yoğun' yerine 'sermaye-yoğun' yatırımlara girişmek zorunlu olmaktadır."* demektedir."Sermaye-yoğun"dan kasıt teknolojinin daha fazla miktarda kullanılıp işçi sayısının azaltılmasıdır.Ama o zaman da zaten 3 milyona varan işsiz sayısına yenileri eklenecek ki,bu da işçi sınıfının mücadelesini hızlandıracak bir etken olmayacak mı?Kurul'da konuşan ve efendilerini kızdıran Feyzioğlu'da onu belirtiyor:*"Bazı işverenlerin işçi yerine makineleri tercih etmeleri düşündürücüdür.150 işçi dışarıda kalınca o makineden işveren kâr etse de o kâr sonunda ona kalmaz.Sosyal patlama olur."*

Ama saygıdeğer işverenlerimiz bu konuda pek Feyzioğlu gibi düşünmüyorlar.Bunların başında da Vehbi Koç geliyor.Nitekim Koç'un Arçelik üzerine düşündükleri hiç de Feyzioğlu gibi değil.İstanbul Arçelik Fabrikasında 2500-3000 civarında işçi çalışmaktadır.Daha önce tek olan bu fabrikanın bir diğeri Eskişehir'e yapıldı.Ve Eskişehir'e yapılan bu fabrika'da 500'ün üzerinde işçi çalışmasına rağmen yapılan üretim hemen hemen diğerine yakın.Yani daha yoğun teknoloji kullanılmış oluyor.Diğer bir deyişle "sermaye-yoğun" bir yatırım.Görüldüğü gibi bu durum gerçekten işsiz sayısını çoğaltıp kapitalizmin krizini şiddetlendirecektir.

"Sermaye-yoğun" yatırımların diğer biryönü de adından da belli olduğu gibi fazla sermayeye ihtiyaç duymasıdır.Sermaye birikiminin zaten zayıf olduğu Türkiye'de bu nasıl sağlanacak?Bunun çözüm yolunun esası artı-değer oranının (sömürünün) arttırılabilmesidir.Ama işçi sınıfı örgütlü olabildiği ölçüde kanı ve canı pahasına verdiği mücadele ile bir takım hakları zorla almaktadır.Onun bu anlamdaki ekonomik örgütlenmesi tamamen yok edilemez ama yozlaştırılanabilinir.(veya hiç değilse daha "uslu" bir hale getirilinebilinir). Bugünün Türkiye'sinde gerçekten devrimci,gerçekten sınıf sendikacılığı yoktur.Ama DİSK yöneticileri "devrimci" olarak oldukça yaygara koparmakta ve sarı sendikalarla yarışma ve "devrimciliğini" ispatlama uğruna bir takım mücadelelere girmek zorunluluğunu duymaktadırlar.Öyle ise bu dürtü,yani rekabet dürtüsü ortadan kaldırılabilinmelidir.Ve dikkat ettiğimizde son zamanların işverenler tarafından en çok yakınılan olgusu sendikalar arası rekabet oluyor. Genel Kurulda da bu mesele baş köşeye oturmaktan geri durmadı.

"Ülke ekonomisinin en önemli sorunu işçi-işveren ilişkilerinin düzeltilmesidir.Toplu sözleşme süresinin barış dönemi olma ilkesi artık sözde kalmıştır.Sendikalar arası rekabet hat safhaya gelmiştir.Parasal konularda işçiye hoş görünmek yarışında olan sendikalar,giderek yasa dışı eylem ve grevlerle çok aşırı biçimlerde rekabet içersine girmişlerdir." (S.Sabancı Pazarlama Gazetesi Nisan Sayısı-altını biz çizdik)

Görülüyor ki üstadı V.Koç ile konuştuktan sonra daha da akıllanan akıllı işverenimiz Sabancı yukarıda söylediğimiz gerçeği tespit edebilmiş.Ve işçi sınıfının bugün daha rahat sömürülmesini sağlayabilmek için de rekabetin ortadan kaldırılmasını yani tek konfederasyonu talep ediyor.Böylelikle kâr oranı artacak,sermayeleri çoğalacaktır.

Genel Kurul'da önemle ele alınan konulardan bir diğeri de fabrika kapatmaları ve kıdem tazminatı üzerine idi.Bu konuda şunları söylüyordu Berker:*"Kıdem tazminatları uygulaması hem kamu hem de hür teşebbüs işletmelerini iflasa sürükleyecektir.Bu ise Türk ekonomisinin iflasıdır."* ve bu da,son günlerde yoğunlaşan fabrika kapatmalarının mazur gösterilmesinin dolambaçlı yolu değil de nedir?

Sonuç olarak görüyoruz ki sermaye,tek bir şey istiyor:KAR.DAHA FAZLA KAR.

İşte bu yüzdendir ki,bu gözü doymaz canavar işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin bile karşısına terör koyabilmekte,bunun planlarını yapabilmekte,terörünü meşru kılabilmek için de işçi sınıfının üretimdeki payını küçük göstermekte,gireceği AET için daha hızlı sermaye birikimi yapmak istemekte,bunun sonucu "yeni yol"lara yönelebilmektedir.Diğer yandan önümüzdeki dönemde binlerce işçinin işsiz,aç,sefil kalma-

DEVAMI 7.SAYFADA